

Omraam Mikhaël Aïvanhov

LIMBAJUL FIGURILOR GEOMETRICE

Articol I. Cap. 1 – Simbolismul geometric

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au căutat un limbaj care să fie în același timp universal și simbolic, iar căutările i-au dus la descoperirea unor imagini, a unor simboluri care exprimă, reducând la esență, adevărurile cele mai valoroase și mai complexe.

Și voi puteți face o asemenea experiență. Dacă meditați timp îndelungat asupra unui subiect, veți vedea că în subconștientul său în supraconștiința voastră se va cristaliza o formă simbolică, aceea a unui obiect, a unei figuri geometrice ce corespunde în totalitate ideii, gândului, adevărului care vă preocupă. De altfel, așa se explică și visele. O parte a ființei omenești este legată de cosmos, ea trăiește și vibrează cu Sufletul cosmic, cu Sufletul universal; ea este deci în contact cu lumea arhetipurilor, a principiilor, a legilor. Dacă meditați asupra unor adevăruri care se găsesc foarte sus în planul cauzal, se va produce o mișcare în sufletul vostru și în conștiința voastră. Răspunsul la unele întrebări pe care le-ați pus vă poate veni sub forma unui simbol pe care trebuie să îl interpretați.

Pentru a înțelege cum de este posibil un asemenea proces, trebuie să știți că prin structura sa, ființa umană reflectă întreg universul. Tot ceea ce se găsește în cer, în infern sau pe pământ se reflectă în ea. Deci, în momentul în care un Inițiat începe să mediteze asupra unei teme determinate, se produce și în forul său interior o întreagă lucrare de decantare, de cristalizare în jurul unei linii de forțe... și în sfârșit acționează în subconștientul său în supraconștiința sa un simbol care i se prezintă sub o formă condensată, rezumatul meditației sale. Natura este aceea care îi dă răspunsul. Dacă el trebuia să găsească o corespondență exactă, nu ar fi reușit niciodată, adevărul este atât de vast și de multiplu! Numai Natura o poate face, căci pentru ea totul este matematic, automatic.

Da, Natura este aceea care după ce a operat un triaj, o condensare, vă prezintă simbolul, spunându-vă: „Iată: subiectul asupra căruia voi meditați, acest sentiment, acest gând, această inspirație... iată-l exprimat printr-o imagine”. Eu, de exemplu, timp de mulți ani am încercat în meditațiile mele, în contemplațiile mele, să mă înalț foarte sus pentru a reuși să îmbrățișez lumea cu o singură privire, să descopăr o viziune sintetică care permite reducerea la unitatea sa și

imaginea care mi-a fost prezentată este aceea a unui con a cărui proiecție geometrică este un cerc cu un punct în centru. De aceea consider această figură ca pe un simbol al universului. Punctul central este identic cu vârful care menține și unește totul, și de pe acest vârful putem vedea unitatea vieții în toate formele sale de manifestare.

Este important să aprofundăm simbolurile, căci simbolul este limbajul Naturii însăși. Dar pentru majoritatea indivizilor, acest limbaj este încă indescifrabil. Veți spune că ați citit cărți asupra interpretării viselor... Este bine, dar eu nu prea am încredere în aceste cărți, căci adeseori interpretările nu corespund adevărului, sunt pure invenții. Pentru că o anumită persoană a visat un șarpe, o prăpastie, un taur care l-a urmărit și apoi a suferit un accident, s-a generalizat semnificația acestei imagini. Dar este posibil ca, pentru alte persoane, aceste vise să nu aibă aceeași semnificație. La fel se întâmplă și cu medicamentele, dacă un medicament a vindecat pe cineva, îl recomandăm tuturor, dar iată că întreaga lume nu este vindecată. Veți spune: „Atunci nu există o corespondență absolută?” Dacă există o corespondență absolută, există și o corespondență individuală. Trebuie însă să cunoaștem corespondența generală, dar ținând cont și de nuanțele individuale, și aici apar diferențele.

Imaginile viselor reprezintă un limbaj, dar acest limbaj al imaginilor nu este un limbaj simbolic absolut. Limbajul simbolic absolut este acela al figurilor geometrice. Figurile geometrice sunt ca o schiță a realității, în timp ce imaginile au, dacă putem spune așa, încă un pic de mușchi și de piele. Visele sunt încă forme îmbrăcate. Trebuie să învățăm să vedem simbolurile în forma lor „scheletică” și pentru acest lucru trebuie să mergem mult mai departe și mult mai sus, acolo unde sunt complet despuiate, unde ele sunt reduse la pure abstracții: la figuri geometrice.

Există simboluri asemănătoare ființei umane. Există un schelet, o schemă la care se adaugă came, nervi, artere, vene, grăsime, piele... dar când aceasta moare, din nou totul se dezintegrează, dispare și rămâne esențialul: scheletul.

Atunci când un Inițiat din trecut trasa o linie verticală sau orizontală, un cerc sau un punct și apoi le combina: o cruce, un triunghi, un pătrat, o pentagramă, o hexagramă, sau un șarpe care-și înghițea coada... el punea în fiecare din acestea o întreagă știință nemuritoare. Limbajul simbolic, care este un limbaj universal,

reprezintă o chintesență a înțelepciunii. Imaginea aparține încă planului astral, în timp ce simbolurile geometrice aparțin planului causal. Dacă cristalele aparțin planului causal, înseamnă că ele sunt expresia unei geometrii pure. Veți spune: „Dar cristalele sunt minerale, și regnul mineral nu este cel mai puțin evoluat pentru că el este cel mai material?” Da, dar ceea ce este jos este la fel cu ceea ce se află în înalt, iar cristalele reflectă lumea causală. Deci, ceea ce este foarte jos, cristalele, metalele, pietrele, reflectă lumea cea mai elevată, lumea sublimă. V-am spus deja: ceea ce este jos este la fel cu ceea ce se află în înalt, dar inversat.

Să mergem ceva mai departe. Concentrându-vă, meditănd pentru a găsi răspunsul la problemele care vă preocupă, veți putea vedea apărând răspunsul în conștiința voastră ca o imagine sau ca o formă geometrică. Dar și reversul este adevărat, și deseori v-am arătat cum pornind de la un simbol determinat, este posibil să regăsiți ideile și adevărurile pe care el le concretizează. De aceea, cel care știe să se înalțe până la contemplarea unui simbol în lumea arhetipurilor, simte că în sufletul său se produc multe mișcări și vibrații care fac să apară în conștiința sa o întreagă lume de idei și de imagini ce se nasc în jurul aceluși simbol. Simbolul poate fi deci un punct de plecare care permite regăsirea lumii pe care o reprezintă. Acest lucru explică de ce există atâtea figuri și pentagrame în Știința Esoterică. Pentru Inițiați, acestea reprezintă modalități de întoarcere spre acele regiuni în care simbolul era rezumat, legându-se de ele și gustându-le existența.

Deci, la fel cum lumea divină a gândului se poate cristaliza în simboluri, putem dilua aceste simboluri, adică putem să le resuscităm, să le însuflețim în suflet, descoperind și extrăgând toate bogățiile ce le conțin. Se povestește că Pitagora dorea să exemplifice în fața discipolilor săi cele povestite: el îi închidea pe aceștia într-o cameră, dându-le numai o bucată de pâine și o cană cu apă, și un simbol de descifrat, un triunghi sau un cerc... El știa că acela care stăpânește anumite metode poate să se ridice foarte sus, observând corespondența unui simbol în lumea ideilor.

De câte ori nu v-am vorbit despre grăunte! Plantați în pământ un grăunte minuscul și într-o bună zi acesta devine un copac măreț! În trecut, înțelepții, Inițiații au văzut că peste tot în natură, în suflet, în gând, se desfășoară același proces de dezvoltare și ei au condensat, la rândul lor, un copac imens într-un grăunte. Ce reprezintă acest

grăunte? Este un simbol. Inițiatul îl plantează în capul său, îl udă adesea iar copacul începe să crească; atunci Inițiatul lucrează și se bucură la umbra sa, îi culege fructele, îi păstrează semințele pe care le plantează, și totul reîncepe... Lumea simbolurilor este lumea vieții. Viața lucrează cu simboluri și se exprimă prin acestea; fiecare obiect este un simbol care conține viața. Ca să pătrundem în viață, trebuie să lucrăm cu simbolurile și invers, ca să descoperim simbolurile și conținutul lor, trebuie să trăim adevărata viață.

Veți întreba: „Dar la ce folosește un simbol?” Eu vă voi răspunde: „Dar la ce folosește un grăunte?” Este imposibil să transportăm un copac sau o întreagă pădure, dar este posibil să transportăm grăunțele, semințele. Tocmai acestea sunt simbolurile pe care le puteți planta; astfel, veți lucra cu o duzină de simboluri și veți cunoaște toate științele. Este imposibil să duceți cu voi toate cărțile și bibliotecile omenirii, dar cu ajutorul a câtorva simboluri ce le veți avea în minte, acest lucru va fi posibil, căci toate cărțile sunt rezumate în câteva simboluri.

Gândul, asemenea naturii, este coordonat de două procese inverse: condensarea și diluarea. Puteți condensa o problemă filosofică până când o reduceți la o frază, la un grăunte. Și invers, puteți dezvolta această frază, acest grăunte, până când îmbracă întreg universul, și obțineți un arbore! Acum, este important pentru voi să vă exersați în aceste două domenii: condensarea și apoi diluarea; cristalizarea, sintetizarea, și apoi introducerea vieții, creșterea și circulația... Dacă vreți, acestea sunt cele două procese „solve și coagula”: a dilua și a condensa. Dacă doriți să vedeți lucrurile în toată splendoarea lor, în toată întinderea lor, în frumusețea materiei lor, le diluați la infinit, până când nu le veți mai vedea, până când le faceți dispărute în veșnicie: acesta este „solve”. Apoi, dacă doriți să le revedeți, să le faceți să apară, le condensați, și acest proces se numește „coagula”.

Este important să aprofundăm limbajul simbolurilor, căci făcând să apară legăturile și corespondențele ce există între lucruri, descoperim astfel profunzimile unității vieții. Căci o particularitate a vieții este aceea de a avea totul perfect asamblat și aranjat, încât fiecare lucru este la locul său și funcționează în legătură cu celelalte lucruri. Când legătura se rupe, apare moartea. De aceea eu trag această concluzie: când omul se exersează să găsească afinitățile și corespondențele dintre lucruri, când ajunge să descopere că aceste

corespondențe stau la baza coeziunii universului, atunci el se însuflețește. Veți spune: „Dar el era deja viu!” Nu, voi confundați adevărata viață cu vitalitatea, cu viața vegetativă. Bineînțeles, omul mănâncă, bea, gesticulează, dar viața posedă grade iar omul nu are încă cunoștință despre gradele superioare ale vieții. Atunci când va începe să înțeleagă corespondențele îndepărtate, imperceptibile, subtile, eterice, care există între fiecare lucru și fiecare creatură din univers, tot atunci omul va cunoaște adevărata viață și va începe să o trăiască.

Articol II. Cap. 2 – Cercul

I.

Fără îndoială, vi s-a întâmplat să aruncați o piatră în apă: din locul în care piatra a căzut, vedeți propagându-se unde concentrice. V-ați oprit să studiați acest fenomen?... Aceia care știu să descifreze marea Carte a Naturii văd, în aceste unde circulare care se dezvoltă plecând dintr-un punct central, un proces măreț: întreaga creație a lumii, exprimată geometric.

O întreagă știință, o vastă filosofie este conținută în această figură a punctului înscris în cerc. Cercul este simbolul universului iar punctul reprezintă Ființa Supremă care îl susține și îl însuflețește. Priviți, centrul se găsește la egală distanță de toate punctele aflate la periferie, și tocmai de aceea el menține cercul în echilibru. Între punctul central și periferie se fac schimburi neîntrerupte, iar aceste schimburi dau naștere vieții în întreg spațiul cercului. Întreaga viață se află acolo, o viață care vibrează, care palpită, care digeră, care elimină, care respiră, care gândește...

Să luăm imaginea unei roți. Veți spune că ați văzut destule roți; da, știu, dar acestea nu sunt decât replici palide ale primei roți care a pus în mișcare lumea și pe care Cabala o numește Hocmah, roata celestă. Întreaga ierarhie îngerească a Ofanimilor, a Heruvimilor se află aici ca să pună roata în mișcare, iar Binah, inspirându-se din Hocmah, întoarce roata destinelor tuturor creaturilor. În jocul Tarotului, roata este reprezentată de cea de-a zecea carte. Da, cea de-a zecea carte a Tarotului este roata care se învâрте. De altfel, dacă interpretăm cifra 10, constatăm că o reprezintă cercul, iar 1, punctul central. Da, 1 este un punct, căci proiecția unei linii verticale pe un plan orizontal dă naștere unui punct. Deci, iată că principiul masculin este 1, punctul central, iar o este principiul feminin, cercul. Și atunci când 1 și o sunt

reunite, găsim împlinirea. Fără 1, care reprezintă principiul masculin sau spiritul, materia, adică O, nu este organizată. Ea posedă toate bogățiile, dar fără 1 nu se poate organiza. O nu trebuie deci să rămână singur, altfel materia va rămâne neorganizată, va fi un haos.

Stă scris în Geneză; „Și Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor”. Duhul lui Dumnezeu este principiul masculin care plămădea materia, „apa”, pentru a o însufleți și pentru a-i dăruia o formă. Apa este cercul; și Duhul lui Dumnezeu este 1, centrul. Fără spiritul care îl animă, materia rămâne informă: „tohu va bohu”: informă și golită, cum spune Geneza; dar când ea este înflorită, însuflețită, lucrată de către spirit, toate posibilitățile pe care le conține încep să se manifeste și ea se transformă într-o lume organizată, într-un univers populat de soare și de constelații. Universul este deci O, cercul care a fost deja lucrat, însuflețit, organizat de către spirit, adică 1. Dar o fără 1 rămâne inert, nemișcat.

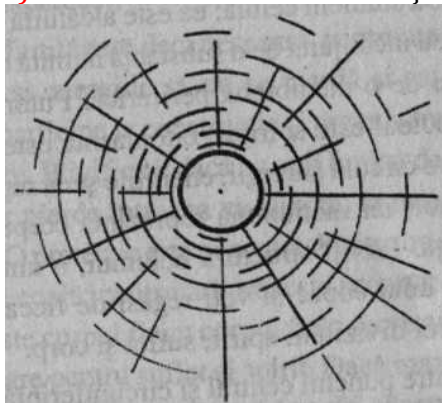
Putem înțelege această lege și pentru viața interioară. Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei ființe umane, este acela de a fi separat de 1, de spirit, pentru a nu rămâne decât un O. În acel moment, ea devine un deșert, un teren arid, ca o femeie infertilă. Pentru a deveni fertilă, trebuie întotdeauna să vă legați de L Evident, voi sunteți întotdeauna O, dar exact ca întreg universul: un o pe care spiritul, 1, nu încetează să-l însuflețească.

Centrul este întotdeauna limitat la un punct, în vreme ce cercul poate avea o circumferință nelimitată. Da, pentru că materia absoarbe, înghite lucrurile, ca să transforme, să le șlefuiască. Același lucru îl face și femeia: ea acumulează, adună anumite materiale, dând naștere unui copil; ea adună alte materiale și se apucă de gătit... Materia este teribilă, ea atrage și înghite tot. Aceia care nu știu să reziste acestei atracții sunt înghițiți și transformați în hrană pentru alții. Ca să aveți aceeași soartă, trebuie să rămâneți legați de spirit.

Spiritul, opus materiei, strălucește, proiectează lumină. În loc să adune și să păstreze, el dă, oferă. De aceea el este reprezentat de un punct, iar cercul este mare fiindcă ia ceea ce punctul dăruiește. Materia este bogată fiindcă primește bogățiile spiritului. Tot ceea ce spiritul posedă, trece prin materia care este transformată, spiritualizată. Veți spune: „Dar atunci spiritul ia totul!” Nu, căci el trăiește în materia care a primit bogăția sa, deci nu a pierdut nimic. Aceeași lege este valabilă pentru toate ființele care știu cu adevărat să ofere. Tocmai acela care

dă, profită, căci el trăiește în toți aceia care au beneficiat de darurile sale. Spiritul său se află în ceilalți. Din acest motiv, toți aceia care își închipuie că au profitat de cineva, sunt în realitate locuiți de acela care le-a dat ceva, acesta se manifestă prin ființele lor.

Punctul strălucește, mișcarea sa este rectilinie, iar aceasta este mișcarea electricității, a principiului masculin (intelectul, spiritul). Dimpotrivă, mișcarea magnetismului, a principiului feminin (inima, sufletul) este circulară. Razele cresc și dau, cercul atrage și primește.

Cele două sunt necesare pentru păstrarea echilibrului: deci, și noi trebuie să fim un cerc cu un punct în mijloc. Sufletul, inima sunt reprezentate de cerc. Spiritul, intelectul sunt reprezentate de raza care țâșnește din punctul central. Punctul și cercul înseamnă, de asemenea, iubirea și înțelepciunea. Acela care este numai iubire, nu a găsit încă punctul: întreaga ființă îi este risipită. Acela care este numai înțelepciune, este un punct fără cerc în jurul lui; el este orgolios, singur, este asemenea unui comandant fără soldați, fără armata pe care să o comande.

Astrologii au reprezentat soarele printr-un cerc cu un punct central, și putem observa că această figură o s-o regăsește peste tot în natură, de la sistemul solar până la atom.

Să studiem celula: ea este alcătuită dintr-un nucleu înconjurat de o substanță numită citoplasmă și de o membrană periferică. Putem spune că nucleul este spiritul; citoplasmă este spațiul în care circulă curenții, energiile și ea reprezintă sufletul; iar membrana reprezintă corpul fizic, scoarța. Priviți structura ochiului, a unui fruct sau a unui copac și veți regăsi de fiecare dată cele trei diviziuni: spirit, suflet și corp.

Între punctul central și circumferință există un spațiu și în acest spațiu, care este limitat, circulă viața. Existența acestei limite este foarte importantă. Se spune că înainte de creația lumii, Veșnicia i-a trasat limitele. De ce? Pentru ca forțele să se poată concentra în interiorul acestor limite, să nu se disperseze. Dumnezeu și-a început munca de creație între aceste limite. Universul nu este infinit, el are limite. Numai El singur, Absolutul este nelimitat și nu știm exact ceea ce El reprezintă. Dar universul are limite; din clipa în care Dumnezeu s-a manifestat prin creație, înseamnă că el s-a limitat, iar universul pe care El l-a creat este limitat în timp și în spațiu. Chiar dacă există mai multe universuri, fiecare dintre ele are limite determinate, iar în interiorul acestor limite viața se manifestă. Un univers care își pierde propriile limite reintra în Veșnicie, și totul dispărea...

O limită este deci necesară pentru ca materialele și energiile să nu se piardă și ca ele să poată participa la construcția și organizarea unei ființe vii. Priviți oul: dacă nu ar fi limitat de coajă, el și-ar pierde întreaga viață și nu ar mai exista puiul. O protecție este necesară. Pentru ou, aceasta este coaja; pentru arbore, este scoarța, pentru om, este corpul fizic: corpul fizic servește ca învelitoare pentru suflet și spirit. Dacă materialistii ar fi deținut adevăratul har de observație și analogie, ar fi văzut că întreg universul dovedește existența sufletului și spiritului. Ei s-au oprit însă numai la scoarță, asupra a ceea ce este vizibil, crezând că totul se termină aici. Dar unde sunt sufletul și spiritul? Luați un om: este viu, gândește, scrie, vorbește, iubește, creează, distruge... Dar într-o bună zi, totul se oprește, și el nu mai face nimic. Ce s-a întâmplat? Nu-i lipsește nimic din ceea ce avea ca membre și organe când era viu și totuși este mort, nu mai mișcă. El era deci animat de ceva invizibil, ceva care era cauza tuturor mișcărilor, a gândurilor și a faptelor sale: adică centrul.

Meditați deseori asupra simbolului cercului, căci acesta convine totul. Ce reprezintă centrul? El este spiritul, spiritul lui Dumnezeu. Și ce reprezintă cercul? El este spațiu, este materia, Mama Divină. Studiați cercul și veți înțelege toate misterele raporturilor dintre spirit și materie. Veți înțelege această definiție care a fost dată Divinității: „o sferă care are centrul peste tot și circumferința nicăieri. Acest lucru dovedește că în cerc, numai punctul central există cu adevărat: Dumnezeu este acela care însuflețește cercul, universul.

Inițiații care au înțeles puterea acestui simbol o nu cer decât să

introducă în ei înșiși punctul, adică spiritul însuși. Noi toți suntem cercuri care trebuie să atragă punctul central, Duhul Sfânt. Atât timp cât suntem un cerc fără punct, trăim în vid și lipsiți de satisfacție; dar în ziua în care acest punct, spiritul, va veni să se instaleze în noi, iubindu-ne, luminându-ne, ne vom afla împlinirea.

Nucleul, sămânța, este partea principală a fructului. Bineînțeles, pentru voi care mâncați, miezul este cel mai important. În realitate, sămânța este însă cea mai importantă, căci datorită ei avem mii și mii de hectare de arbori fructiferi. Pentru natură, grăuntele este esențial; natura nu se ocupă decât de sămânță, de nucleu. Dacă ea a pus puțină materie în jurul ei, ea a dorit astfel să atragă păsările și oamenii ca să îi determine să le planteze. Atât timp cât această materie va conta foarte mult pentru noi, vom mânca numai minciuni, iluzii. Adevărul este în sămânță, în punct.

Sămânța sau nucleul reprezintă spiritul; pulpa fructului reprezintă sufletul, spațiul în care circulă viața; iar pielea este învelișul material, corpul fizic. Atunci iată: spiritul, sufletul și corpul... corpul care protejează, care reține sufletul și spiritul. Noi suntem zămisliti după același model al fructului, și asemenea grăuntelui în cazul fructului, spiritul nostru are rolul esențial de jucat. Din nefericire, cei mai mulți oameni apreciază numai pulpa fructului, adică corpul fizic. Nu putem nega importanța acestuia, ca și în cazul sticlei de parfum care împiedică evaporarea parfumului: ea reține sufletul și spiritul. Adevăratul om nu este corpul fizic, ci acel punct imperceptibil aflat undeva, înăuntru, un punct care gândește, iubește, creează. Dovada că Inteligența Cosmică nu acordă un rol esențial corpului fizic, este faptul că ea îl lasă să moară și să fie înmormântat. Ea duce spre regiunile celeste spiritul, care este nemuritor, lăsând să putrezească aici jos, în cimitir, învelișul. Iată la ceea ce ar trebui să reflectăm și să medităm întreaga viață, ca să descoperim ce semnificație are acest nucleu, acest punct, acest spirit.

Inițiații au învățat întotdeauna despre importanța unui centru de care omul trebuie mereu să se lege, căci ei știu prea bine că inexistența unui punct central în jurul căruia particulele, atomii și moleculele se mișcă, va duce la dislocare: așa apare haosul, anarhia universală. Da, condiția cea mai importantă pentru armonie, pentru echilibru, pentru viață, este existența unui centru, a unui punct în jurul căruia particulele trebuie să graviteze. Priviți ceea ce se întâmplă

Într-o familie atunci când tatăl lipsește, sau ceea ce se întâmplă într-o țară sau armată când șeful este absent. Folosiți și voi, aici în Franța, proverbul: „Când pisica nu este acasă, joacă șoarecii pe masă!” ... Omul poartă în chip firesc aceste mari adevăruri în ființa sa. Instinctiv, el știe că lucrurile trebuie să fie jos, pe pământ, exact cum sunt în înalt, în lumea divină.

Sistemul solar posedă un centru, soarele, care menține în echilibru și pune în mișcare planetele în cea mai mare armonie. Când o familie, o societate, o națiune nu sunt unite prin prezența unui centru, ele se descompun. Când corpul fizic al unui om și-a pierdut punctul central, el se descompune la rândul său, deoarece punctul care menținea în el ordinea și organizarea a dispărut: celulele sale nu mai au niciun șef, ele se separă și se reîntorc în rezervoarele cosmosului ca să zidească corpuri noi.

Într-o familie, tatăl este centrul; într-o țară, centrul este regele; într-o armată, este generalul, în sistemul solar, este soarele; în ou, este gălbenușul; în ochi, este pupila; în ființa omenească, este spiritul... întotdeauna trebuie să existe un centru, un cap, nu două sau trei. Anarhia se dezlanțuie acolo unde există mai multe capete. În Apocalipsă, Fiara este reprezentată cu șapte capete, iar în mitologia greacă hidra din Lema avea, de asemenea, șapte capete. Aceste capete multiple sunt simbolul anarhiei. Dacă până acum omenirea a trăit mereu în anarhie, înseamnă că ea a fost condusă de mai multe capete. Situația nu se va putea ameliora decât atunci când oamenii vor accepta să se supună unei singure minți, unui singur cap, așa cum stă scris și în Evanghelii: „Nu va exista decât un singur păstor și o singură turmă”. Da, când va exista un singur cerc în jurul unui singur centru, alte forțe, binefăcătoare, se vor manifesta.

Pentru ca ordinea și armonia să domnească, este necesară prezența unui cap, a unui centru, a unui vârf în jurul căruia totul să se poată învârti. Tocmai acest punct concentrează toate forțele unității. Marele Centru al Universului, care este Dumnezeu, se reflectă în toate planurile, în toate regiunile, iar toți aceia care îl reprezintă sunt legați între ei asemenea unui fir central.

Într-un colier de perle, toate perlele, fie mici sau mari, sunt legate între ele printr-un fir central. La fel, marele Centru al Universului, Dumnezeu, acela care este Izvorul primordial, Cauza principală, Spiritul și Sufletul tuturor vietăților, se reflectă în cele mai

mici lucruri pentru a le uni, pentru ca între ele să existe o unitate de nezdruccinat, astfel ca ordinea și armonia să se instaleze peste tot. Deci toate celelalte centre trebuie să fie unite cu el. Toate centrele care nu sunt unite cu marele Centru nu mai primesc curenți însuflețitori; de aceea ele slăbesc puțin câte puțin și sfârșesc prin a dispărea. Dacă toți aceia care în viața colectivă reprezintă un centru (tată de familie, profesor, primar al unei comune, președinte de Republică, rege, șef al unei comunități spirituale, etc.) nu au aflat despre acest liant, ei rămân numai în aparență reprezentanții lui Dumnezeu.

Fiecare minte, fiecare centru din lume trebuie să fie conștient de ceea ce reprezintă, și dacă își îndeplinește funcția de reprezentant al lui Dumnezeu în zona și în spațiul de care dispune, atunci se va lega într-adevăr cu prima Minte, primind raze luminoase, forțe și calități pe care le va putea apoi distribui și altora. Dar, totul este în conștiință, în gradul de înțelegere. Aceia care își îndeplinesc funcțiile mecanic, automat (și există mulți care fac acest lucru) nu primesc nimic, oricât de bine ar fi plasați.

Să luăm exemplul unui primar. Lui i se transmit informații, ordine, onoruri, pentru că el reprezintă centrul. Da, dar dacă el este distrat, dacă s-a amuzat cine știe pe unde, treburile s-au acumulat în absența lui, și la întoarcere nu mai știe Ce trebuie să facă; iată cum încep complicațiile.

Voi sunteți centrul acestui cerc reprezentat de corpul fizic, de întreaga voastră ființă, și dacă sunteți conștienți, luminați și legați de marele Centru din înalt, același fenomen se va produce și în voi, în toate cercurile mici care simt celulele voastre. Atunci veți reuși să atingeți nucleele tuturor celulelor voastre, pentru că aceste nuclee sunt legate de voi; ele primesc ordine, primesc influențe luminoase de la voi și tot ele încep să restabilească armonia în celule. Iată cum organismul se purifică, se vindecă, se întărește și se luminează datorită centrului, datorită acestui punct: spiritul omului conștient.

Atât timp cât celulele corpului nostru converg către spirit, totul funcționează într-o perfectă armonie. Dar, de îndată ce unele dintre ele devin anarhice spunându-și „Oh! capul, legile, nu-mi pasă de ele”, se vor forma tumori și va apărea cancerul. Noi trebuie să ne convingem celulele să asculte de unitate, căci astfel ne prelungim viața. Evident, eu vă expun principii, reguli generale. Este posibil să existe în viața voastră evenimente care să contrazică ceea ce v-am spus, dar sunt

exceptii izolate în evoluția lor. În principiu, totul este așa cum v-am explicat.

Capul unei familii, creierul unei societăți, conducătorul unei țări, centrul sistemului solar, capul universului, toate sunt minți care îl reprezintă pe Dumnezeu: sunt reprezentanți la nivele diferite ale unui singur principiu divin. Un tată îl reprezintă, un șef îl reprezintă, un Maestru îl reprezintă... Dacă îl veți separa de Dumnezeu pe unul dintre aceștia, nu veți avea niciun beneficiu. Dacă nu îl considerați pe tată ca pe un reprezentant al lui Dumnezeu în familia voastră, el nu vă va putea aduce nimic, pentru că voi nu l-ați asociat cu principiul divin. Este important să stabilim o legătură între fiecare lucru, între fiecare ființă și Dumnezeu. Dacă aveți un Maestru pe care nu îl considerați ca un aspect al principiului divin, el nu va putea face nimic pentru voi. El va avea puteri pentru ceilalți, dar nu pentru voi: dacă sunteți închiși față de el, ceea ce el vă trimite va fi respins, deturnat, distrus. Dacă trageți storurile, soarele mai poate intra? Nu, El este atotputernic, el pune în mișcare planetele, dar nu poate deschide storurile! Și nici Dumnezeu nu poate face acest lucru; El este foarte puternic, dar nu poate deschide în locul vostru storurile inimii voastre. Vouă vă revine această sarcină. Jumătate-jumătate: voi vă deschideți inima, iar El va intra.

Această legătură cu principiul divin este esențială și în privința iubirii. Când un bărbat și o femeie doresc să-și manifeste adevărata iubire și să cunoască adevărata fericire, eliberare, ei trebuie să se considere reciproc ca reprezentanți ai Tatălui Ceresc și ai Mamei Divine. Altfel, când bărbatul își va îmbrățișa iubita, îi va îmbrățișa și slăbiciunile, limitele și nu va atinge ceea ce este înalt în ea, ceea ce există măreț, pur, iar iubirea lor va avea un final. Trebuie deci să aveți o altă înțelegere: să vă considerați iubita ca pe o reprezentantă a Mamei Divine, iar ea, la rândul ei, să vă considere ca pe un reprezentant al Tatălui Ceresc, al lui Hristos. Prin acest mod de a vedea lucrurile, vă veți lega deja de ceva superior și fiecare dintre voi devine pentru celălalt ceva mai mult decât un iubit sau o iubită, păstrând în suflet, în inimă, în brațe, ceva imens. Din această imensitate curg raze luminoase, curenți de o natură mai subtilă, iar îngerii, devașii, spiritele luminoase ale naturii vin să aducă propriile forțe și bucurii acelora care sunt pe cale să se exprime în cel mai frumos limbaj al creației, limbajul iubirii, al nesfârșitei iubiri.

Când contemplați în fiecare dimineață soarele, gândiți-vă că sunteți pe cale să contemplați punctul central, spiritul, ochiul Domnului; de aceea trebuie să o faceți conștient, cu iubire, cu dorința de a găsi centrul, centrul vostru. Conștientizați faptul că, prin simplul fapt de a privi soarele, vă apropiați de centrul sistemului solar, și că același fenomen se produce în voi: conștiința voastră se apropie de propriul vostru centru, de spiritul vostru, de Dumnezeu, iar voi regăsiți lumina, pacea, libertatea, forța.

Vă mai pot arăta încă cum să interpretați acest simbol O, al punctului înscris în cerc. Soarele rămâne în centrul sistemului solar. Dacă ar dispărea cumva din acest loc, planetele ar porni în derivă prin spațiu. Uneori, câte o planetă îl invită pe soare, fiindcă dorește să îl aibă numai pentru ea, spunându-i: „Dragul meu soare, te iubesc enorm, vino lângă mine”. Dar soarele răspunde: „Nu, nu, eu nu pot veni, trebuie să rămân în centru, altminteri întreg sistemul solar s-ar disloca. Eu nu te voi uita, îți voi oferi din timpul meu, din razele mele, te voi fertiliza voi înșufleți, te voi lumina, dar lasă-mă să rămân în centru”. Planetele trebuie să știe că soarele nu își poate părăsi locul.

Vorbind astfel despre soare și planete, eu o fac evident în chip simbolic: pot vorbi, de asemenea, despre un rege și supușii săi, despre un profesor și elevii săi, despre un Maestru și discipolii săi, despre Dumnezeu și despre toți oamenii. Nu cereți niciodată punctului central să se deplaseze ca să vă aparțină. El trebuie să rămână în centru, pentru că numai din acea poziție poate menține ordinea, din acel loc echilibrează și hrănește toate creaturile. El emite raze spre periferie și aceste raze sunt atât de intense încât pot străbate grote, ascunzișuri: nu există niciun loc în care ele să nu fi putut pătrunde.

În ziua în care veți privi conștient veți vedea ce se întâmplă: între el și voi vor începe să circule unde care vor avea forme, culori, o lume nouă. În acel moment veți atrage forțe, creaturi inteligente care vor veni să danseze, să se scalde în această frumusețe, în acest dialog, în această conversație dintre soare și voi. Deocamdată nu ați intrat în contact cu soarele; el este aici, dar nu există nicio legătură între voi și el. Vă mulțumiți să-l priviți, să constatați că este ceva mai strălucitor sau mai ascuns decât în ajun, dar nu așa intrăm în legătură cu soarele. Pentru a putea comunica cu el, trebuie țesute adevărate legături vii între voi și el.

Ce facem când aprindem un foc? îl întreținem, îi aducem lemne

sau alt combustibil pentru a nu se stinge. Vedeți, acest lucru îl faceți zilnic, dar nu l-ați interpretat niciodată. Când alimentați focul, acest lucru dovedește că îl iubiți. Îi aduceți hrana, pentru ca el să continue să trăiască. Dacă nu i-ați aduce nimic, pentru că nu l-ați iubi, el s-ar stinge.

Dacă facem o analogie între foc și soare, putem spune că planetele sunt acelea care întrețin focul soarelui. Făcând sacrificiul de a se învârti în jurul lui, ele îi dăruiesc ceva din ele însele, iar soarele le dăruiește în schimb lumina și căldura sa care nu reprezintă nimic altceva decât o transformare a sacrificiului făcut. Și voi puteți dăruia focului ceva din voi înșivă: ramurile voastre uscate, adică vechile voastre instincte, prostiile, capriciile... tot ceea ce este inutil, haideți, aruncați-le în foc! Focul este capabil să transforme totul în căldură și lumină. Iar voi sunteți beneficiarii. Dacă nu procedați așa, ce puteți face cu vechile ramuri? Ele nu ne pot încălzi, nici lumina, pentru că voi nu sunteți capabili să le transformați. Aruncați-le în foc!... Într-un învățământ spiritual, focul este de asemenea și Maestrul. Ca și focul, Maestrul este capabil să transforme tot ceea ce discipolii săi au vechi și întunecat în ființă, redându-le totul sub formă de lumină și căldură.

Învârtindu-se în jurul soareleui, planetele îi spun: „Dragă soare, noi avem totul, dar ne lipsesc lumina și căldura; suntem întunecate, urâte, înfrigurate. Transformă-ne...”. Și soarele le trimite lumină și căldură. Iată încă un exemplu al relației existente între cele două principii masculin și feminin. Singurul este masculin; tot ceea ce este multiplu este feminin. Ca și soarele într-un sistem solar, ca într-un învățământ spiritual, numai Maestrul reprezintă masculinul: toți ceilalți, bărbați și femei sunt principii feminine, polarizați negativ, adică receptivi.

În acel moment, se realizează între punctul central și periferie. Periferia își trimite iubirea spre centru, iar centrul trimite spre periferie lumina, căldura și viața. Și dacă particulele din periferie se închid, sunt lacome, nedorind să dea ceva, nici ele nu vor primi nimic. Numai în schimburi totul se multiplică, înfloarește, se însuflețește. Și pentru a putea face un schimb, nu este necesară o apropiere fizică. Soarele nu se apropie de planete pentru a le îmbrățișa; el le luminează de departe și ele sunt mereu fertilizate. Nu mă înțelegeți greșit, vă expun un principiu, o lege a lumii spirituale.

Fie că vă gândiți la foc, fie că vă gândiți la soare, la Dumnezeu, la spirit, la iubire, este vorba mereu de același principiu. Focul reprezintă

iubirea lui Dumnezeu; iar iubirea este un foc, un foc divin. Deci, dacă doriți să alimentați un foc, adică să vă alimentați spiritul, sufletul, trebuie ca propriul vostru corp fizic să facă sacrificii.

Trebuie să deveniți conștienți de această comunicare constantă care există între periferie și centru; este legea ecoului. Trimiteți la banca centrală, focului universal, o anumită sumă sau, dacă vreți, o ramură, o buturugă, și ea vă va da chitanța, și cu cât trece mai mult timp, cu atât dobânda la această sumă crește. Așa zișii oameni rezonabili și cumpătați, care doresc să-și păstreze inima și sufletul, vor rămâne mereu săraci. Ei nu vor să trimită niciun pic de iubire spre centru, ei nu-i dăruiesc nici măcar o privire, și de aceea nu primesc niciodată nimic.

Gândiți-vă de acum înainte să alimentați focul central, aduceți-i zilnic ramuri... Cu cât îl alimentați mai mult, cu atât veți primi mai multă lumină și căldură.

II.

Ca să vă explic importanța simbolismului cercului, aș pleca acum de la un exemplu foarte simplu, chiar amuzant: „divanul fermecată știți ce este acesta?... Nu? Bine, am să vă povestesc. Sunt câțiva ani de atunci, era prin 1938, la Paris, înainte de începerea războiului și eu tocmai sosisem din Bulgaria. La intrarea Maillot, se amenajase un parc de distracții numit Luna Park. Mulți oameni veneau aici să danseze, să tragă la țintă cu arma, să urce pe covorul zburător, pe balansoare, distrându-se cu tot felul de lucruri. De exemplu, exista un joc în care trebuia să țintești într-un punct aflat pe un zid: când reușeai să atingi acel punct, un pat pe care se afla întinsă o femeie, urâtă sau frumoasă, nu-mi mai aduc aminte, se răsturna, iar femeia cădea pe podea spre desfătarea tuturor gură-cască. Ea trebuia să se scoale, să aranjeze din nou patul, și totul pornea de la început... Exista tot aici și Castelul Râsului cu coridoare unde curenți puternici de aer făceau să zboare fustele doamnelor, iar balansoarele se opreau exact în momentul când oamenii se aflau cu capul în jos și cu picioarele în aer. Eu am văzut toate aceste lucruri în trecere: voiam să știu cum se distrează lumea, și am fost cu adevărat impresionat de geniul inventiv al francezilor: niciodată nu văzusem așa ceva în Bulgaria!

Apoi, exista și acest faimos divan fermecat. Era o platformă rotundă, în straturi de lemn, destul de mare ca să poată adăposti mai multe persoane. Oamenii urcau și ea începea să se învârtă, la început

încet... și apoi puțin câte puțin, mișcarea se accelera și atunci asistam la un spectacol caraghios: cei de la periferie se dezechilibrău, erau proiectați în afară și cădeau peste spectatori (și evident toată lumea râdea), în timp ce aceia care se aflau în centru nu erau în primejdie, ei rămâneau liniștiți, pe picioarele lor, la locurile lor, nemișcați și surăzători. Forța centrifugă era atât de puternică încât cei aflați la periferie nu se puteau menține, nu puteau să reziste sau să se agațe, fiind proiectați în afară, în timp ce, aceia care se găseau în centru, scăpau de această forță, păstrându-și echilibrul și stabilitatea.

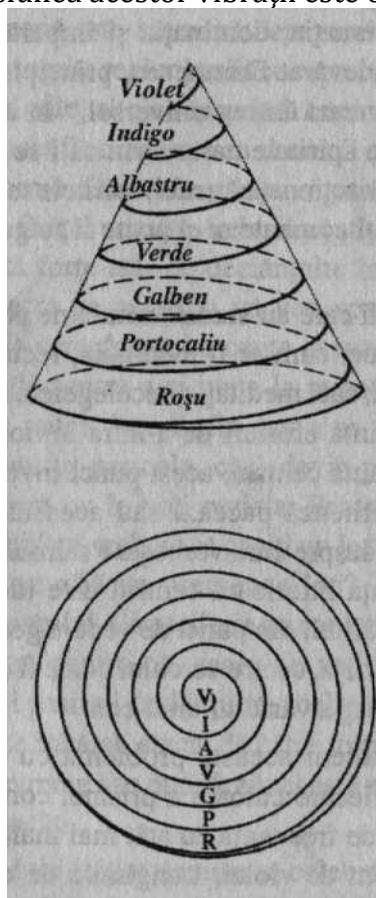
M-am oprit asupra acestui fenomen, căci el ascunde legi formidabile și mi-am dat seama că ființa umană este asemănătoare unui divan fermecat: anumite regiuni psihice reprezintă periferia ființei sale, altele reprezintă centrul, iar conștiința poate fi comparată cu oamenii care se urcă pe platformă. Dacă conștiința voastră se află la periferia ființei voastre, trebuie să știți că în acel loc există forțe atât de dezlănțuite încât ele vă vor proiecta pe pereți și vă veți sparge capul. Toți aceia care doresc să caute aventuri la periferia vieții pentru a-și pune la punct afacerile, pentru a putea face trafic sau a se amuza, se expun multor pericole, căci devin pradă unor forțe cărora nu le poți rezista. Pentru a trăi în pace, în liniște, trebuie să găsiți un loc adăpostit. Și unde se află un asemenea loc? Tocmai în centrul cercului. La periferie nu sunteți niciodată la adăpost, pentru că acolo nu veți găsi decât agitație și pasiuni dezlănțuite; acela care se rătăcește, este înhățat, atacat de către forțe violente, și mai devreme sau mai târziu el este proiectat și rupt în bucăți.

Când un Inițiat dorește să celebreze o ceremonie magică, el trebuie să intre în armonie cu toate forțele cosmosului pentru a fi protejat; el trasează atunci un cerc în jurul lui: aflându-se în mijloc, el reprezintă astfel centrul. Prin această faptă, el spune întregului univers: „Eu sunt ființa care înțelege. Eu sunt ființa care nu recunoaște decât supremația, dominația și împărăția unui singur și adevărat Dumnezeu, principiu veșnic care guvernează întreg universul în acel moment, toate spiritele naturii vin să i se supună, dar, dacă nu acționează astfel, spiritele se precipită pentru a-l combate și el poate fi fulgerat, pus la pământ.

Inițiații care au studiat natura ne pot da reguli, metode, cum ar fi meditația, reculegerea, rugăciunea; căci meditația, reculegerea, rugăciunea reprezintă eforturi de a intra în noi înșine, pentru a căuta

centrul, acest punct invulnerabil unde guvernează pacea... sau această „întă retragere” despre care vorbește Psalmul 90. Da, căci în viața interioară centrul este identic cu înaltul: de altfel, din punct de vedere geometric, l-am văzut deja, centru cercului poate fi considerat ca proiecția vârfului unui con.

Să studiem această problemă cu ajutorul culorilor: fiecare culoare a prisme corespunde unei unde de frecvență cu atât mai înaltă cu cât ne apropiem de violet. Lungimile de undă ale vibrațiilor luminoase formează astfel o înlanțuire mergând de la cele mai mari (roșu) la cele mai mici (violet), și cum lumina posedă o simetrie de revoluție în jurul direcției de propagare, lanțul care este format din succesiunea acestor vibrații este o spirală conică.

Vârful conului care reprezintă centrul cercului corespunde vibrațiilor cu lungime de undă scurtă, deci frecvențelor celor mai

înalte. În acest punct se află pacea spirituală care nu este o pace imobilă, statică, ci o stare de vibrație intensă în sânul căreia se realizează activitățile sublime. În această liniște, spiritul se poate manifesta din plin.

De pe înălțimile unui munte, vederea nu mai întâmpină niciun obstacol; când suntem în vârf, vedem totul în jurul nostru, suntem mai lucizi, știm ceea ce se întâmplă. Apoi, în fața spațiului care se dezvăluie înaintea voastră, începem să ne simțim liniștiți, dilatați, putând respira. Deci, acela care face eforturi pentru a se apropia de un punct central, va dobândi claritatea, pacea și libertatea. Vedeți câte lucruri se pot spune despre centrul cercului!

Pentru a ne apropia de centru, de regiunile divine, trebuie să ne sincronizăm cu undele de înaltă frecvență, adică să creștem intensitatea gândului nostru, a sentimentelor noastre. Cu cât viața devine mai intensă, mai subtilă, mai spirituală, cu atât omul se înalță spre culmi... și chiar mai mult, el se apropie de regiunile celeste și de locuitorii acestor regiuni, până ajunge la Creator. Dar când încetinește ritmul, când îi dispare din credință, din ardoare, din entuziasm, el decade în materie, devine greoi și urât, frumusețea îi dispare, gândirea i se blochează și el se transformă în stană de piatră. Toți aceia care vor să găsească centrul, inima universului, creatorul, Izvorul primordial trebuie să trăiască din plin.

De acum înainte, orice ați face, gândiți-vă mereu la această problemă: „Oare ce îmi doresc? Oare ce caut? Mă îndrept spre periferia sau spre centrul ființei mele?” Și când veți simți anumite sușoteli interioare, este clar: v-ați îndreptat prea mult spre periferie și ați intrat sub influența curenților haotici. Deci, îndepărtați-vă rapid, căci este inutil să luptați cu acești curenți, nu veți reuși niciodată să îi învingeți; atât timp cât rămâneți în acel loc, veți fi copleșiți, dezrădăcinați, căci nimeni nu a reușit vreodată să învingă aceste forțe. Numai îndepărtându-ne de periferie și apropiindu-ne de centru, vom ajunge să ne eliberăm. Să nu vă imaginați că stând la periferie veți reuși să controlați situația; în acest sens, trebuie să vă resping pretențiile. Am văzut ce s-a întâmplat cu oameni mult mai puternici decât voi: s-au lăsat antrenați spre periferie și au fost striviți. Nu puteți rezista decât deplasându-vă și apropiindu-vă de centru, iar centrul este Dumnezeu.

Vă voi da un exemplu simplu. Imaginați-vă că aveți nevoie de o femeie de serviciu sau de o bucătăreasă. Ea vine și voi îi încredințați

casa. Dacă este o femeie ordonată, conștiincioasă, curată, totul va fi perfect, totul va străluci. Dar dacă ea este dezordonată, necinstită sau hoată, veți constata că a transformat casa voastră într-o cocină iar câteva lucruri v-au dispărut. Toate creaturile: oamenii, animalele, plantele, pietrele lasă urme care corespund cu exactitate naturii lor, caracterului lor. Dacă aduceți o vulpe sau un lup într-un loc, ea sau el vor lăsa dâre în urma lor, sau cel puțin vor lăsa o duhoare. În același fel, dacă introduceți în viața voastră interioară punctul central, adică pe Dumnezeu, El își va lăsa amprente. Dacă vă legați de punctul central, de prezența lui, de existența lui, el va lăsa ceva de aceeași natură ca și a sa, adică lumină, inteligență, bunătate, armonie, frumusețe. Trebuie doar să îl lăsați să intre, pentru că el va ști cum să acționeze. De aceea Inițiații spuneau: „Gândiți-vă la Dumnezeu, lăsați-L să intre în voi, pentru ca el să vă poată umple viața”, căci numai prezența divină este capabilă să remedieze totul; ea vindecă, purifică, însuflețește, armonizează, învie.

Vă mai pot da și alte exemple. Când soldații sunt singuri în cazarmă, ei sun. relaxați, glumesc, fumează... Dar iată că un general vine în inspecție și toți defilează prin fața lui în uniforme impecabile, mergând în pas cadenciat. Sau priviți-i pe copii, când profesorul lipsește: strigă, se hârjonesc, aruncă unii în alții cu diferite obiecte. Dar, de îndată ce profesorul sosește, fiecare își reia locul; dezordinea dispare, nu se mai aude niciun pic de zgomot. Și cu toate acestea, profesorul nu a scos niciun cuvânt, nu a amenințat, simpla sa prezență ajunge pentru ca totul să reentre în normal... La fel, când introduceți în voi prezența centrului care este Dumnezeu, fiecare lucru din ființa voastră își regăsește locul, și iată armonia și pacea instalându-se, căci centrul este recunoscut de către toate creaturile. Când altcineva se prezintă, nimeni nu este atent, nimeni nu se mișcă. Dar când Dumnezeu, Maestru al universului apare undeva, este suficientă simpla lui prezență, suflul lui... chiar și demonii își ocupă locul pentru a-L putea servi. Numai El singur, Dumnezeu este recunoscut de către toate creaturile. De aceea trebuie să îl chemăm pe El și nu pe altcineva. Toate creaturile, bune sau rele, îl cunosc și I se supun. Vedeți cât este de important să îl căutați pe Dumnezeu, să-L rugați să intre în ființa voastră, căci simpla Lui prezență pune lucrurile și ființele la locul lor. Acest adevăr este deasupra tuturor adevărilor.

Zilnic, chiar de mai multe ori pe zi, trebuie să vă gândiți la acest

centru, căci nu gândindu-vă câteva minute la altceva veți reuși să scăpați din periferie. Exersați-vă atât timp cât este necesar, dar trebuie să ajungeți să găsiți punctul central. Dacă veți reuși să îi înțelegeți importanța și valoarea, de fiecare dată când veți închide ochii, vă veți gândi la acest centru divin care este în voi și veți simți cum vă învăluie pacea, bucuria, încântarea, recunoștința.

Ocupându-vă numai de centru, veți ști tot ceea ce se întâmplă la periferie. Veți poseda o viziune adevărată. Nu veți mai avea nevoie să citiți un filosof sau altul care a fabricat un întreg sistem plecând din micul colț periferic în care se afla. Fiecare vede numai firimituri și bucățele și totuși oamenii doresc să-și instruiască semenii numai cu aceste lucruri pe care le posedă. Unul spune: „Lumea este așa și pe dincolo și din punctul lui de vedere are dreptate... Un altul spune: „Dar nu este adevărat, nu, eu cred că... și din punctul lui de vedere are și el dreptate. Toți au puțină dreptate, dar niciunul nu are o înțelegere care să îmbrățișeze ansamblul, pe că nu este decât o înțelegere intelectual.

Intellectul nu dă omului posibilitatea de a înțelege și de a sesiza totul. De aceea Inițiații au căutat și alte metode de cunoaștere, cum ar fi intuiția și clarviziunea directă. Dar nu putem avea intuiție și clarvedere decât dacă ne plasăm în centru, în vârf. Din periferie nu numai că nu putem domina situația, dar viziunea este întunecată de praful drumurilor și de vaporii mlaștinilor. În timp ce, pe înălțimile spiritului nu întâlnim nici praf, nici ceață.

Omul nu poate depăși anumite limite numai însoțit de calitățile sale intelectuale. El trebuie să depășească planul mental, ca să se înalțe până la planul cauzal unde va primi intuiția, puterea de a pătrunde instantaneu în fenomene, și în acel moment el vede, înțelege totul dintr-odată, căci totul îi este arătat. Deci, nu contați prea mult pe intelectul vostru, pe raționamentele lui, pe combinațiile pe care le face, pe inducțiile și deducțiile lui, ci încercați ca prin meditație, prin rugăciuni, prin concentrare, să urcați până în vârf și dintr-odată totul se va limpezi.

De fiecare dată când cineva vine pentru a-mi vorbi, pentru a-mi explica gândurile sale, proiectele pe care le are, numai din modul în care prezintă lucrurile, văd imediat dacă el se află în centru sau la periferie. Este foarte ușor de văzut. Toți aceia care se află la periferie au un limbaj deformat, fără conținut!... În timp ce, aceia care se apropie de centru, de această înălțime izolată, de sursa vieții, chiar dacă nu au

ajuns acolo, ei reflectă ceva în plus: câteva emanații, parfumuri, câteva paiete de aur ce provin din purul adevăr; simțim că aceste ființe sunt purtătoarele noii vieți. Și este de dorit ca pământul să fie într-o zi populat de toate aceste creaturi, ca să le putem întâlni, lucra și ne bucura împreună cu ele!

Inițiații, misticii se străduiesc să se reculeagă, ca să atingă în ei înșiși acest centru, care este echilibrul lor, sensul vieții lor. După caz, ei plasează acest centru în cap, între cei doi ochi, în inimă, în plexul solar, în centrul Har a. În realitate, nu are importanță ce loc îi oferim în planul fizic, căci el nu există în acest plan. Trebuie numai să ne gândim la el și vom găsi direcția fără să ne preocupe locul pe care îl ocupă. Priviți plantele, ele nu au ochi pentru a vedea încotro să se îndrepte, dar ele au nevoie de soare și există în ele o forță care le îndrumă, care le orientează către soare. Numim acest lucru tropism. Această forță se manifestă și la omul care își caută centrul, chiar dacă nu știe unde să-l caute.

Pentru a găsi acest centru, yoghinii din India au tehnici de concentrare speciale despre care ați auzit vorbindu-se. Dar acestea sunt experiențe premature pentru voi. Important este să înțelegeți necesitatea de a căuta acest centru care este însuși Dumnezeu. Chiar dacă nu știți unde se află, sufletul vostru o știe, spiritul vostru știe și el. Din momentul în care ați hotărât să găsiți acest centru, să vă orientați spre el, forțele vor începe să se manifeste în voi pentru a vă putea orienta cu exactitate. Anumiți creștini care nu știu nimic despre chakre, nici unde se găsesc ele, nici cum să le dezvolte, au reușit totuși să obțină rezultate prin exersarea virtuților, a anumitor rugăciuni sau metode folosite în religiile creștine, găsind la rândul lor centrul, chiar dacă nu au pus la punct o tehnică specială pentru acest lucru. Tot ceea ce este pur, dezinteresat, declanșează aceleași mecanisme și permite aceleași descoperiri spirituale, indiferent de religia pe care o are persoana respectivă.

Evident, dacă reușim să localizăm, ușurăm lucrurile, nu există nicio îndoială. Când munciți în ceață, în umbră, în inconștiență și în umbră, puteți ajunge totuși la țintă, dar după mult mai multă vreme. Un creștin care ignoră pe toți yoghinii Indiei poate face mari progrese numai prin iubirea arătată Domnului. Dacă iubirea îi este arzătoare, foarte puternică, el este capabil să o elibereze și să o ducă până la iluminare. Și totuși, dacă ar fi avut câteva cunoștințe ce i-ar fi permis să

vadă încotro se îndreaptă, ar fi fost mai bine, căci ar fi lucrat cu mijloace mai eficace și scopul ar fi fost atins mai repede. De aceea în învățământul nostru vi se explică puterea iubirii, a rugăciunii, a stăpânirii de sine, a umilinței, a virtuților creștine, dar vi se spun în plus câteva noțiuni din această știință nemuritoare pe care Inițiații o posedau din vremurile străvechi, asupra Arborelui Sefirotic, asupra corpurilor subtile ale omului, asupra regiunilor spațiului, asupra sufletului și spiritului etc... ceea ce ușurează această lucrare, căci se micșorează riscul de a face greșeli.

Ca să ai o vedere completă și exactă a lucrurilor, ai nevoie evident de multe cunoștințe; dar pentru lucru, pentru practică, ai nevoie de foarte puține. Foarte multe cunoștințe pot constitui uneori obstacole; ființele care se interesează de toate lucrurile, care aleargă să citească tot, să vadă și să se informeze, nu fac nimic; ele nu exersează nimic, se mulțumesc numai să înghită. În vreme ce, alții se concentrează asupra a două sau trei exerciții zilnice, făcute regulat de-a lungul anilor, și ajung la realizări fantastice, fără să se fi preocupat în special de obținerea unor cunoștințe uneori anevoioase.

Veți spune: „Dar atunci, ce sfaturi ne dați? Eu cred că trebuie să aveți cât mai multe cunoștințe despre viață, despre creaturi, despre lumea invizibilă, și apoi trebuie să faceți un triaj, adică să vă opriți asupra câtorva noțiuni, a câtorva adevăruri esențiale, concentrându-ne asupra lor ca să le aplicăm și să le realizăm. Este greșit să absolutizăm latura teoretică și să nu căutăm niciodată să punem câte ceva în practică. Dar înainte de realizare, ne trebuie câteva cunoștințe, căci dacă acestea ne lipsesc, în practică vom avea mereu câte ceva mutilat; ignoranța voastră se va reflecta negativ asupra creațiilor voastre care vor fi asemenea unor avortoni. Deci, și în viața spirituală trebuie să știm să armonizăm cele două laturi: teoria și practica.

În învățământul nostru, dezvoltăm inima și intelectul, dar și voința. Iar voința se dezvoltă tocmai prin practică și exercițiu, care sunt împlinirea activităților inimii și intelectului. De aceea eu consider învățământul nostru ca pe un învățământ complet. Apoi, totul depinde de sinceritatea aceluia care intră în acest învățământ. Dacă el se plânge că îi lipsește câte ceva, ei bine, acest lucru se petrece numai în el: sau el nu studiază, sau nu dorește să se perfecționeze, sau este leneș... Deci, nu trebuie să acuzăm învățământul; învățământul este foarte bogat, dar ceea ce contează cel mai mult, este ceea ce facem noi, cu propriile

forțe.

Am cunoscut oameni care nu aveau decât un mic manuscris, câteva rânduri scrise pe care se încăpățâneau să le aplice în viață, și astfel progresau. Iar primii creștini... aveau numai Evangheliile, dar murdare și dezlipite, căci ele circulau din mână în mână ca să fie copiate. Dar ei le citeau fără încetare, ei le aplicau și primeau astfel lumina. În vreme ce, acum poți avea în biblioteca personală toate cărțile sfinte ale marilor religii: Upanișadele, Vedele, Zen-Avesta, Tao, Cartea Egipteană a morților și aceea Tibetană, Talmudul, Zoharul, Cabala, Biblia, și multe altele, dar nu poți progresa deloc. Atunci, nu mai spunei că trebuie să căutați un alt învățământ, fiindcă acesta nu vă satisface!

Iisus a spus: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Aceasta înseamnă că pământul trebuie să se apropie de Cer. Pentru a avea aceleași forme, aceleași frumusețe, aceleași splendoare, trebuie ca pământul să se adapteze realităților cerești. Cerul vibrează atât de intens, încât pământul, dacă vrea să se adapteze lui, trebuie să-și intensifice vibrațiile. Deci, să revenim la problema intensității vibrațiilor punctului central. Punctul central rămâne inaccesibil atâta vreme cât omul nu vibrează pe aceeași lungime de undă cu el. Da, atât timp cât nu va vibra asemenea lui, omul nu va ști niciodată ce este acest punct, ceea ce îi spune, ceea ce conține, ceea ce îi aduce. „Pe pământ precum în cer...”. Pământul suntem noi, să spunem starea noastră actuală de conștiință. Trebuie să ne străduim, fără a măsura timpul scurs, până când această parte a periferiei, care suntem noi, ajunge să se adapteze și să vibreze la unison cu acel centru al cercului care este Sursa Primordială. În acel moment, circulația se desfășoară, curenții trec, ne străbat, și noi începem să cunoaștem tot ceea ce cunoaște acest punct, simțim tot ceea ce simte acest punct, facem tot ceea ce face acest punct peste tot în univers.

Articol III. Cap. 3 – Triunghiul

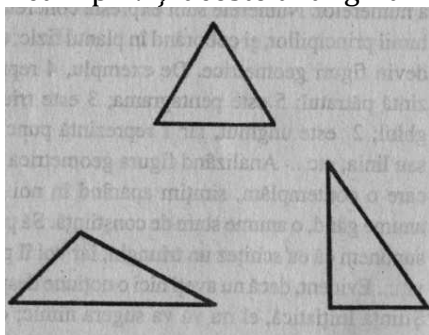
I.

Figurile geometrice sunt expresia concretă a numerelor. Numerele sunt expresia concretă a lumii principiilor, și coborând în planul fizic, ele devin figuri geometrice. De exemplu, 4 reprezintă pătratul; 5 este pentagrama; 3 este triunghiul; 2 este unghiul, iar 1 reprezintă punctul sau linia etc... Analizând figura geometrică pe care o contemplăm, simțim apărând în noi un anume gând, o anume stare

de conștiință. Să presupunem că eu schițez un triunghi, iar voi îl priviți... Evident, dacă nu aveți nicio noțiune despre Știința Inițiativă, el nu vă va sugera nimic; dar dacă sunteți deja familiarizați cu lumea simbolurilor, acest triunghi va declanșa în mintea voastră anumite asociații de idei.

Putem spune că triunghiul reprezintă principiul masculin și pe cel feminin care se unesc pentru a da naștere celui de al treilea principiu. În familie, el este reprezentat de către tată, mamă și copil; în chimie, de către acid, bază și sare; în om, de către intelect, inimă și voință (sau gând, sentiment și acțiune) și printre virtuțile divine, de către inteligență, iubire și adevăr... La fel cum copilul este produsul dintre tată și mamă, sarea este rezultatul combinației dintre acid și bază, acțiunea este rezultatul gândirii și al sentimentului, adevărul este acela al iubirii și inteligenței.

Acum priviți aceste triunghiuri:

Cu toate că cele trei figuri răspund la numele de triunghi, ele nu vă inspiră aceleași gânduri. Numai triunghiul echilateral vă sugerează ideea unei perfecte armonii, pentru că el exprimă acordul dintre cele trei principii: niciunul nu s-a dezvoltat pe seama celorlalte. Dacă triunghiul echilateral este simbolul omului perfect echilibrat, înseamnă că el exprimă tocmai acest acord existent între cele trei principii: intelect, inimă, voință. Evident, nu este cazul majorității oamenilor, căci comportamentul lor se caracterizează printr-un dezechilibru între cei trei factori: un intelect foarte dezvoltat în detrimentul inimii și al voinței, sau o voință prea puternică ce antrenează omul în comiterea unor fapte necugetate. Nici intelectul, nici inima nu sunt aici pentru a comanda... și analizând în acest fel, veți ajunge singuri să descoperiți diferitele situații care se pot ivi.

Deci, omul se manifestă ca o ființă rațională, sensibilă și activă;

el gândește cu intelectul, simte cu inima, acționează cu voința. Idealul intelectului este inteligența, acela al inimii este iubirea și al voinței este puterea. Puterea, iubirea și inteligența sunt cele trei atribute cu care definim Divinitatea. Puterea, iubirea și inteligența, iată adevărata trinitate. Când religia creștină prezintă trinitatea ca pe un mister al lui Dumnezeu alcătuit din trei persoane (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt), în realitate este vorba despre cele trei forme sub care se manifestă Divinitatea: Tatăl este puterea (viața), Fiul este inteligența (lumina) și Duhul Sfânt este iubirea (căldura). De ce oare în această familie există un Fiu, mama nu există, și care este rolul Duhului sfânt?... Ar fi prea mult de explicat acum (*A se vedea „Duhul Sfânt”, vol. VIII, Opere complete*). Rețineți numai că triumphiul echilateral, care este simbolul omului dezvoltat armonios, este și simbolul divinității.

Și să nu vă mirați dacă vă spun că triumphiul echilateral poate fi și simbolul soarelui. Bineînțeles, reprezentarea obișnuită a soarelui este cercul cu punctul central, care pune accentul pe raporturile dintre centru și periferie. Dar, pentru că soarele înseamnă și viață, căldură, lumină, el poate fi reprezentat și printr-un triumphi. De aceea soarele este cel mai bun simbol pentru Sfânta Treime. Unde putem găsi o imagine sugestivă a puterii, a iubirii și a inteligenței lui Dumnezeu, dacă nu în viață, căldura, lumina pe care soarele le revarsă zilnic în univers? Oriunde apare viața, Dumnezeu este acela care se manifestă. Și cum pe pământ întreaga viață vine de la soare, suntem obligați să recunoaștem că Dumnezeu se exprimă în cel mai sensibil mod pentru noi prin soare.

În realitate, Sfânta Treime nu se află nici în lumină, nici în căldură, nici în viața soarelui, ea este mult peste ele, dar traversând această lumină, această căldură și această viață a soarelui, putem spera la posibilitatea de a comunica cu ea, de a o iubi, de a o numi, de a-i deschide drum în ființa noastră. Căci, cu ajutorul intelectului nostru, al inimii și voinței noastre și noi suntem o trinitate. Bineînțeles, deocamdată această mică trinitate este încă mohorâtă, inertă, rece, dar ea se poate reanima, lumina și încălzi în preajma soarelui. Zilnic, privind soarele, vedem o reflexie, o imagine sublimă, perfectă a Sfintei Treimi, și dacă vom ști să lucrăm cu acest model, mica noastră trinitate va deveni luminoasă, călduroasă, însuflețită ca și soarele; ea se va apropia de marea trinitate a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, devenind la rândul ei sfântă.

II.

Cunoașteți cu toții hexagrama, această stea cu șase colțuri pe care o numim „steaua lui Solomon” și care este considerată ca simbol al iudaismului.

Această figură este formată din două triunghiuri încrucișate: triunghiul cu vârful în jos reprezintă principiul masculin V, și triunghiul cu vârful în sus, principiul feminin A... De ce? Pentru că principiul feminin, materia este întotdeauna orientată spre cer, spre spirit; ea așteaptă ca spiritul să o fertilizeze, să o însuflețească; ea dorește ca acesta să se ocupe de ea, la fel ca brutarul care frământă aluatul, pentru a face pâinea, la fel ca muncitorul care lucrează pământul. Principiul masculin, în schimb, este orientat în jos; el coboară în materie pentru a-i aduce tot ceea ce posedă (*Tradițional, triunghiul cu vârful în sus reprezintă focul, principiul masculin, spiritul, în timp ce triunghiul cu vârful în jos reprezintă apa, principiul feminin, materia* (vezi vol. I din Opere Complete pag. 33 – 42). În sfârșit, prin natura sa, spiritul este simbolic în legătură cu înaltul iar materia este în legătură cu regiunile joase. Oricum, pentru a prezenta cele două principii în activitate, simbolismul trebuie inversat: spiritul care este în înalt coboară în materie pentru a lucra asupra ei, în timp ce materia care este jos, urcă spre spirit pentru a fi elaborată). Veți găsi peste tot în natură ilustrarea acestui simbol, chiar în poziția bărbatului și al femeii în momentul concepției unui copil: femeia privește spre înalt, iar bărbatul, în jos. Uniunea este simbolic reprezentată prin două triunghiuri. Vedeți, în toate domeniile vieții, inteligența naturii instruește oamenii și le revelă gânduri, secrete. Dar în loc să le descifreze, să le înțeleagă, să fie fermecați, oamenii acționează inconștient.

Să încercăm acum să mergem mai departe. Aparențele exterioare sunt acelea care fac ca o ființă umană să fie definită ca bărbat sau femeie, în interior, fiecare bărbat posedă și o femeie și fiecare femeie, un bărbat. Ființa umană poate fi bărbat sau femeie în

funcție de principiul care domină, cel masculin sau cel feminin, dar principiul opus dormitează în ea și într-o bună zi se poate manifesta cu o asemenea forță încât anumiți bărbați sau femei își vor manifesta dorința de schimbare a sexului. Acest lucru dovedește că bărbatul posedă principiul feminin iar femeia, principiul masculin.

Mă voi opri tocmai la reprezentarea acestei idei, că ființa umană posedă cele două principii. Bărbatul este activ, energic, hotărât; el dorește să domine, să lupte, să îi subjuge pe ceilalți, el reprezintă un principiu al puterii și al emisiei. În timp ce, principiul feminin se manifestă prin blândețe, gingășie, farmec, sensibilitate, puritate și prin tot ceea ce este receptiv. Evident, eu vorbesc la modul general; să nu-mi spuneți acum că voi cunoașteți bărbați de o sensibilitate bolnăvicioasă și femei autoritare care fumează, înjură și se îmbracă precum bărbații; excepțiile nu mă interesează, eu vă spun ce sunt în general bărbații și femeile. De ce oare în fața unei femei, cuceritorii, războinicii devin duioși și supuși? În restul timpului, ei sunt îngrozitori, dar în fața unei femei lasă armele și îngenunchează. De ce? pentru că ei intuiesc calitățile acestei femei, calități care lor le lipsesc și pe care prezența ei le dăruiește. Și de ce, la rândul lor, femeile care sunt lipsite de forță, de rezistență, de tenacitate, sunt atrase tocmai de războinici? Iată Marte și Venus așa cum sunt reprezentați: un războinic însoțit de o femeie.

Deci, ideal pentru bărbat este să fie puternic, să aibă forță, dar în același timp să știe să-și manifeste în anumite circumstanțe duioșia, bunătatea, compasiunea, așa cum o face femeia. Și femeia la rândul ei, în loc să fie mereu plăpândă, vulnerabilă, dependentă, trebuie să devină capabilă, când este cazul, să se arate puternică și rezistentă. Eu vreau să vă învăț aici știința polarizării, căci acest lucru vă va ajuta enorm în evoluția voastră, în îmbogățirea voastră interioară.

Pecetea sau steaua lui Solomon este simbolul tuturor ființelor care au ajuns să dezvolte în ele cele două principii masculin și feminin, emisiv și receptiv; ele au forță și gingășie, ele sunt androgine, sunt perfecte. Acela care reprezintă numai triumghiul – acela al bărbatului sau al femeii – este slăbit, mutilat; de aceea el își caută jumătatea, celălalt triumghi, pentru a forma împreună cu el pecetea lui Solomon! Toți doresc să devină pecete ale lui Solomon. De aceea se caută unii pe alții, bărbații caută femei, iar femeile, bărbați. Inconștient, ei doresc să devină pecete ale lui Solomon, dar nu știu cum să procedeze.

Când o femeie a dezvoltat în ea numai calități feminine, găsim că este o femeie adevărată, da, dar principiul masculin îi lipsește. De aceea ea rămâne dependentă, plătândă, vulnerabilă și este nefericită pentru că este lipsită de celălalt principiu. Chiar dacă posedă toate calitățile femeii, ea are nevoie să se unească cu principiul masculin care o împlinește. Vidul aspiră la împlinire. Dar, dacă în loc să fie obligată să caute mereu principiul masculin în exterior (ceea ce nu rezolvă întotdeauna problema), femeia muncește pentru a-l poseda în interior, ea va deveni o ființă completă.

La fel se pune problema și în cazul bărbatului. Atât timp cât nu reușește să găsească principiul feminin în el însuși, chiar dacă are toate femeile de pe pământ, el va simți că îi lipsește ceva. Atât timp cât căutăm o femeie sau un bărbat, înseamnă că nu am reușit să realizăm în interior calitățile masculine și feminine, singurele care ne pot împlini.

Bărbatul are nevoie de femeie. Stă scris în Geneză că, după ce l-a zămislit pe Adam, Dumnezeu a spus: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el”. Dar nu s-a înțeles faptul că aceste cuvinte rostite de Dumnezeu nu se refereau numai la planul fizic, ci și la cel spiritual și divin. Este asemenea preceptului: „Crește-ți și înmulțiți-vă...”. Ființa umană nu dă naștere copiilor numai în planul fizic. Inima sa, intelectul, sufletul, spiritul dau la rândul lor naștere la o grămadă de copii...

Acum să mergem mai departe și să vedem ce ne mai pot revela cele două triumfiuri. Bărbatul, triumfiul al cărui vârf privește în jos, este cu mult mai bine înarmat împotriva lumii infernale, căci are posibilitatea să se apere; vârful triumfiului este ca vârful unei săbii care îi permite să alunge spiritele rele. De exemplu, când un mag alb dorește să purifice un loc în care s-au condensat spirite rele sau entități diabolice pe care vrăjitorii aproape că le-au materializat, el le poate spulbera cu vârful unei săbii; în fața acestei amenințări, entitățile dispar, căci le este frică de acest vârf. Iată rolul punctului în hexagramă. Dar femeia care are unghiul triumfiului întors spre înalt, nu are nume la bază pentru a se apăra de lumea subterană care se poate strecura mult mai ușor în ea. Moise, care știa acest lucru, nu l-a explicat geometric ci printr-o întâmplare. El povestea că în Paradis au trăit un bărbat și o femeie iar un șarpe a ademenit-o pe femeie, pe Eva, să guste fructul oprit. Ei bine, eu vă voi spune aceeași poveste, dar în

limbaj geometric. Bărbatul și femeia au cedat pentru că niciunul dintre ei nu a realizat pecetea lui Solomon în ființa sa; dar, puterile malefice simbolizate de către șarpe s-au infiltrat mai întâi în Eva.

Eu cunosc limbajul geometric și aș putea să vă transpun întreaga Biblie în simboluri geometrice! Biblia nu este făcută decât din simboluri, dar simboluri îmbrăcate în carne și transformate în bărbați și femei: Adam, Eva, Abraham, Isaac, Iacob... În realitate, ei nu sunt decât figuri geometrice, numere, pentagrame. La prima vedere nu înțelegem de ce a fost tentată Eva și nu Adam, dar acum puteți înțelege; în jos Eva nu era protejată, triunghiul femeii nu era protejat în jos.

Femeia reprezintă materia iar materia este mult mai aproape de regiunile subterane. În timp ce bărbatul, care este mai avantajat în domeniul abstract, în domeniul mental, se găsește mult mai departe și el este mai greu de atins. Acest lucru nu dovedește că bărbații sunt puternici și femeile plâpânde, nu, dar natura bărbatului și a femeii sunt astfel făcute încât entitățile malefice pot pătrunde mai ușor în femeie, și prin intermediul ei, omul cade la rândul lui mușcând din fructul oprit. Nu spun prin acestea că bărbatul are mai multă forță morală, nu, bărbatul și femeia sunt practic la egalitate, numai funcțiile lor diferă. Bărbatul este la fel de slab ca femeia, dar numai prin intermediul femeii poate mușca din momeală. Istoricii și psihologii știu bine acest lucru. Acel bărbat a făcut și a dres? În spatele lui vom găsi întotdeauna o femeie care îl influențează...

De ce femeile vor întotdeauna să se mărite? Pentru a fi protejate de către celălalt triunghi. Ele nu știu de ce au această nevoie instinctivă de protecție; ei bine, tocmai pentru că ele reprezintă un triunghi ce nu este protejat. În timp ce cu un soț... chiar dacă el este un pierde vară, un bețiv, ea se simte protejată! Veți spune că societatea este vinovată pentru dorința femeii de a se mărita. Deloc, acest lucru vine de foarte departe, este instinctiv. Femeia simte nevoia să găsească pe cineva care să o protejeze, pentru că ea se simte la bunul plac al atacurilor, al criticilor, și al intențiilor rele ale celorlalți. În timp ce, fiind măritată, ea se crede invulnerabilă, pentru că la cea mai mică critică soțul va lua mitraliera și va asasina întreaga lume!... Dar, evident, chiar și măritată, o femeie nu este protejată spiritual. De aceea, femeile trebuie să se lege de principiul masculin pe care îl au în ființa lor, indiferent dacă sunt sau nu măritate; numai acesta le poate proteja, mai bine decât propriul

soț care nu este adeseori decât un surogat de protector; femeia trebuie să atragă spre ființa sa principiul masculin ca să devină ea însăși simbolul hexagramei.

III.

Materia este inertă, fără formă, spiritul este acela care coboară în ea, pentru a o modela. Iată fenomenul pe care îl putem observa peste tot sub multe aspecte. Spiritul coboară pentru a însufleți materia, și aceasta este o involuție. Știința, cu Darwin și cu ceilalți, s-a oprit exclusiv asupra procesului de evoluție. În realitate, nicio evoluție nu s-ar putea produce dacă nu ar exista în prealabil o involuție; altfel, de unde ar veni toate aceste forțe, aceste energii, care permit formelor să se perfecționeze?

Evoluția formelor materiale, cea a pietrelor, a plantelor, a animalelor, a oamenilor, nu ar fi putut avea loc fără coborârea spiritului. Iată încă o imagine a simbolismului triumphiurilor. Triumphiul cu vârful orientat în jos, reprezintă spiritul care coboară în materie pentru a o anima, a o însufleți, iar triumphiul cu vârful orientat în sus, reprezintă materia care dorește să evolueze pentru a întâlni spiritul. Întâlnirea dintre cele două triumphiuri simbolizează unitatea perfectă a spiritului și a materiei, și acest lucru întărește puterea magică a pecetei lui Solomon: întâlnirea și întrepătrunderea celor două triumphiuri, a celor două principii.

Niciun progres, nicio ameliorare nu se poate face fără sacrificii, și involuția reprezintă sacrificiul făcut de spirit pentru a permite materiei să evolueze și să se îmbogățească. Regăsim peste tot cele două procese de involuție și de evoluție, dar cum oamenii nu sunt tocmai dornici să analizeze lucrurile din punct de vedere filosofic, ei nu văd legile și principiile care acționează în spatele oricărui fenomen sau eveniment al vieții.

Existența nu ar fi prins viață dacă cineva nu s-ar fi sacrificat dinainte, pentru ca această existență să fie posibilă. Da, există evoluție pentru că a existat înainte o involuție. Iată ceea ce trebuie să știm, dacă vrem ca oamenii să-și urmeze drumul ascendent. Totul este compromis dacă viața nu se bazează pe conștiința sacrificiului, a abnegației, a iubirii. Priviți ce se întâmplă într-o familie: părinții cheltuiesc, fac sacrificii pentru a da posibilitatea copiilor să crească, să se dezvolte și într-o zi îi vedem pe părinții îmbătrânind, slăbind, în timp ce copiii au devenit puternici și viguroși, dar adesea aceștia nu

recunosc că s-au dezvoltat pe cheltuiala părinților.

Un Maestru, un profesor, un instructor reprezintă triumghiul spiritului. Ei își instruiesc discipolii sau elevii: ei involuează, în timp ce alții care ascultă, sunt pe cale să evolueze. Și în acest caz vedem manifestându-se cele două triumghiuri. Dar nici pentru unii, nici pentru ceilalți, situația nu poate dura la infinit. Într-o zi, elevii, discipolii, trebuie să îi învețe pe alții ceea ce ei înșiși au învățat. La fel ca un copil care nu rămâne mereu copil, pentru că într-o zi el trebuie să lucreze, să se căsătorească și să aibă la rândul lui copii de hrănit și de educat.

În orice activitate a vieții zilnice regăsim simbolul celor două triumghiuri: când vrei să beți, apa urcă în pahar și coboară în sticlă. Apoi beți, și în acel moment paharul se golește și vi se umple stomacul. De fiecare dată când bem sau mâncăm, hrana, băutura reprezintă triumghiul spiritului care trebuie să se sacrifice pentru ca noi să putem prinde putere. Intrați într-un magazin ca să cumpărați diverse lucruri. Dacă nu aveți ce să dați în schimb, nu veți primi nimic, trebuie ca portofelul vostru să „involueze”, pentru a exista o „evoluție” de mărfuri spre voi! Tot ceea ce facem în viața zilnică trebuie să ne determine să credem că aceleași procese se produc și la nivel cosmic, și dacă nu ar fi existat inițial o involuție a spiritului, materia nu ar putea evolua.

Simbolismul celor două triumghiuri este deci foarte vast și putem găsi în el rezumatul întregii științe a vieții. Să analizăm în propriul nostru corp problema plexului solar și a creierului. Inteligența cosmică le-a construit într-o manieră identică, cu materie cenușie și cu materie albă, dar inversată, din moment ce în creier substanța cenușie este situată în exterior iar substanța albă în interior, în vreme ce în plexul solar sunt dispuse invers. Această opoziție apare și în modul lor de manifestare: plexul solar rămâne invizibil, ascuns, am putea spune că nu are niciun rol, în timp ce creierul vorbește, se laudă, fulgeră. Dar ca el să se poată manifesta scilicet în toate ocaziile, ca să poată raționa, să poată explica, să comande, trebuie să se sacrifice altcineva, care să cheltuiască și să îi trimită fondurile necesare, altfel ar înceta să funcționeze. Și tocmai plexul solar este acela care îl hrănește, care îl susține. Plexul solar, care dăruiește, corespunde deci triumghiului involuției iar creierul, care primește, corespunde triumghiului evoluției. Plexul solar are o funcție mult mai spirituală decât a creierului, din moment ce el se sacrifică pentru ca acesta să poată funcționa, și o face nu numai în cazul creierului ci și în cazul celorlalte

organe.

Omul nu se poate cristaliza pe o anumită atitudine, iată un punct important pe care trebuie să îl reținem. Odată paharul umplut, el se golește. Iată un lucru adevărat în viața fiecărui individ: după ce a fost un copil care nu a făcut altceva decât să ia, el va deveni adult și va învăța să dea. Acest lucru este adevărat de asemenea și pe scara evoluției: o perioadă îndelungată, umanitatea s-a aflat într-o stare infantilă, nefăcând altceva decât să ia în mod egoist, ceea ce a întreținut războaiele și devastările. Acum umanitatea trebuie să învețe să dăruiască. Iată de ce vă voi spune că religiile care vă îndeamnă să căutați frumusețea veșnică, salvarea sufletului, sunt acum depășite. Trebuie să îi dăruiți ceva întregului pământ, pentru a-l înfrumuseța, pentru ca el să vibreze în armonie cu Cerul.

În trecut, religiile precum budismul, creștinismul, îndemneau oamenii să se îndepărteze de lumea fizică pentru a-l putea aștepta pe Dumnezeu, pentru a putea fuziona cu El. Pământul nu era decât o vale a plângerii, iar viața era o iluzie de care trebuia să te desprinzi rapid pentru a te întoarce spre Cer, spre Nirvâna. Fiecare se gândea numai la salvarea sufletului său pentru a se bucura de toate splendorile Cerului. Bineînțeles, această viziune nu este rea, dar este imperfectă; în orice caz, ea nu poate instala pe pământ împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa. Mica minoritate care va reuși să se salveze, îi va lăsa pe ceilalți în dezordine și mizerie, pentru că această filosofie a fugii nu este capabilă să transforme lumea. Este necesară o altă filosofie și această nouă filosofie vine odată cu era Vărsătorului: apa care coboară, viața care coboară din regiunile celeste pentru a transforma pământul, pentru a face să crească germenii împărăției lui Dumnezeu. Bineînțeles, Cerul este o lume perfectă de binecuvântări și de splendori unde vom fi liberi și fericiți. Da, dar dacă părăsim mereu pământul pentru Cer, atunci pământul va rămâne un deșert.

Iisus spunea în rugăciunea de duminică: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Nu s-a înțeles niciodată că voința lui Iisus era aceea de a transforma, de a ameliora, de a înfrumuseța, de a purifica pământul pentru ca acesta să se asemene cu Cerul. Iar toți oamenii vor să fugă, fiindcă acest lucru convine mai mult micului lor suflet pe care vor să îl salveze. Acum nu mai trebuie să ne dorim salvarea, ci să ne angajăm într-o lucrare măreață că va aduce Cerul pe pământ.

Adoptând filosofia triumphiului cu vârful îndreptat în sus, abandonăm materia și toate activitățile pe care aceasta le subînțelege, ceea ce va atrage anumite anomalii. Trebuie să lucrăm acum cu triumphiul spiritului care este acela al realizărilor, al manifestărilor care au loc aici, în lume. Un spiritualist trebuie să caute Cerul, bineînțeles, dar odată ce reușește, el trebuie să lucreze pentru a face să coboare pe pământ toate binecuvântările Cerului. Astfel, el reușește să unească în el spiritul și materia, realizând din plin simbolul pecetei lui Solomon.

Da, era normal ca în trecut fiecare să se ocupe numai de propria evoluție, chiar Inteligența Cosmică a hotărât că așa ceva a fost necesar. La fel cum copilul trebuie mai întâi să crească și să se întărească, omenirea aflată în etapa copilăriei trebuia să crească și să se fortifice, în timp ce Frații mai Mari – sufletele și spiritele evolute – coborau pentru a-i veni în ajutor. Dar acum, când omenirea a ajuns la vârsta adultă... vă veți întreba: „Ce semnificație are acest fapt?” Priviți copilul: la început, viața fizică este aceea care se exprimă în el, el mănâncă, bea, se mișcă. Dar puțin câte puțin, spiritul care începe să coboare în el provoacă trezirea corpului său astral, apoi a celui mental și putem spune că spre douăzeci și opt de ani, omul este complet dezvoltat; creșterea lui este desăvârșită din punct de vedere fizic, afectiv, intelectual, și el devine capabil să se gândească la ceilalți.

Același proces de coborâre a spiritului se produce și în cazul ansamblului omenirii. De aceea putem spune acum că omenirea – cel puțin o parte a ei – a ajuns la maturitate. Spiritul a luat în grija sa corpul astral și pe cel mental al omului care posedă în domeniul sentimental și în cel al gândirii posibilități extraordinare, pe care le poate pune la dispoziția colectivității devenind la rândul său un triumfi al spiritului.

Deci, hotărâți-vă și voi să deveniți triumfiuri ale spiritului, să faceți la rândul vostru ceva pentru ceilalți, în loc să fiți mereu șterși, oameni de nimic, limitați, egoiști, care nu se gândesc decât la propria persoană. Toți aceia care nu se gândesc decât la ei înșiși își opresc dezvoltarea, în timp ce, dacă își doresc să lucreze pentru ceilalți, devin mai puternici. Când dorim numai să ajutăm și să îi susținem pe ceilalți, în aparență pierdem ceva, și este adevărat, pentru că simțim o slăbiciune fizică, dar spiritual devenim din ce în ce mai puternici, mai plini de forță. Bineînțeles, acest lucru nu se vede, și de aceea ne gândim

că spiritul este în primejdie odată cu vârsta. În realitate, se produce contrariul. Dar oamenii care trăiesc în confuzie, se identifică cu corpul fizic. Corpul fizic muncește, este adevărat, cheltuiește, slăbește, dar spiritul se întărește. În timp ce, un triumghi diminuează, celălalt se mărește. Așa se produc lucrurile în viață.

În realitate, pentru marii Maeștri și pentru Inițiați, lucrurile stau altfel, căci ei au descoperit un secret: ajutând oamenii, luminându-i, ei cheltuiesc într-adevăr, dar în același timp știu cum să atragă forțe și energii din lumea divină și încă într-o cantitate mai mare decât li s-a dat. Când dăruim celorlalți, primim, suntem răsplătiți. Iată cele două triumghiuri: dăruieți jos și primiți în înalt. Când deveniți triumghiuri ale spiritului, aici, printre oameni, voi dăruieți, dar sunteți în același timp triumghiul femeii în fața Cerului: adică primiți. Dăruieți și primiți... dăruieți și primiți... Dacă nu știți să faceți acest lucru, vă veți epuiza rapid și veți regreta curând că ați lucrat pentru ceilalți. Trebuie să învățați să deveniți emisivi și receptivi, emisivi jos, pentru pământ și receptivi în înalt, în raport cu Cerul. Când veți reuși să vă manifestați în același timp ca triumghiul care dăruiește pământului și ca acela care primește din Cer, vă veți afla în împlinire.

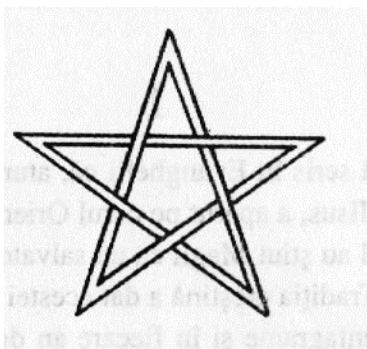
Articol IV. Cap. 4 – Pentagrama

I.

Stă scris în Evangheliile că, atunci când s-a născut Iisus, a apărut pe cerul Orientului o stea și astfel au știut Magii că un salvator al lumii a venit. Tradiția creștină a dat acestei stele forma unei pentagrame și în fiecare an de Crăciun o vedem peste tot reprezentată sau prezentată ca ornament. Unii astronomi au cercetat și au făcut calcule pentru a descoperi ce putea fi această stea care a apărut; ei nu au aflat nimic, dar s-au lansat multe ipoteze. A existat cu adevărat o stea călăuzitoare care i-a orientat pe Magi pe drumul spre Bethleem? În Evangheliile stă scris: „Și iată steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra, unde era Pruncul”. Trebuie să recunoaștem că această stea are o comportare neobișnuită și înțelegem de ce le-a creat probleme astronomilor.

De aceea în loc să cercetați dacă ea a existat într-adevăr, ar fi mai bine să aprofundați ceea ce au vrut să spună autorii Evangheliilor prin prezența acestei stele la nașterea lui Iisus.

Pentagrama, steaua cu cinci colțuri este simbolul omului perfect. Priviți această figură:

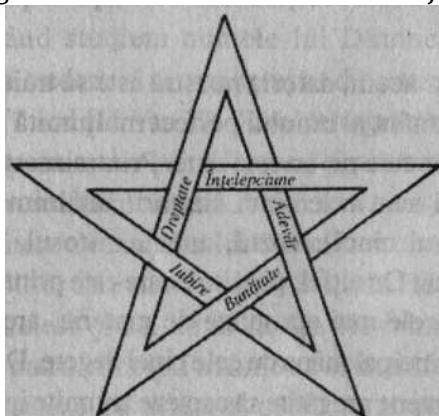
Schematic ea reprezintă un om așezat pe cele două picioare și având mâinile întinse.

Când studiem numele lui Dumnezeu în ebraică, vedem că el este compus din patru litere: יהוה Iod Hé v-au Hé. Este tetragrama transcrisă aproximativ prin Iehova, și pe care evreii nu îl pronunță niciodată. V-am mai spus că cele patru litere ale numelui lui Dumnezeu corespund principiilor care sunt în om: Iod-spirit, Hé-suflet, Vau-intelect și cel de al doilea Hé-inimă. Dar aceste patru principii trebuie să se manifeste, să se încarneze cu ajutorul celui de al cincilea: voința. Această încarnare se exprimă prin numele lui Iisus: Ioșua, care conține cele patru litere ale numelui lui Dumnezeu: Iod, Hé, V-au, Hé în centrul cărora se adaugă cea de a cincea literă, ש Shin, simbol al uniunii spiritului cu materia. Proclamându-se și proclamându-i pe toți oamenii fii și fiice ale Domnului și cerându-le să lucreze pentru realizarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, Iisus nu face decât să insiste asupra adevăratei misiuni a omului: încarnarea Divinității. Iisus, Hristosul, este Cuvântul care s-a încarnat, învăluindu-se în materie, Dumnezeu a devenit om. Omul nu este decât Divinitatea care se manifestă pe pământ. Primul născut, Iisus, este omul. Pilat l-a arătat pe el, spunând: „Iată omul”. Da, Dumnezeu s-a încarnat, el este omul perfect simbolizat de pentagramă, acesta este sensul stelei cu cinci colțuri care a anunțat nașterea lui Iisus.

Iar acum, datoria noastră este să trăim acest învățământ al omului perfect mulțumită posibilităților care ne-au fost date. Printre aceste posibilități sunt cele cinci simțuri (întâlnim mereu numărul cinci): văzul, auzul, mirosul, gustul, pipăitul. De altfel, pipăitul, care este printre simțurile cele mai apropiate de materie, are ca organ

principal mîna cu cele cinci degete. Degetele sunt antene pregătite să capteze anumite influențe determinate. Degetul gros de la mîna este legat de Venus, arătătorul de Jupiter, degetul mijlociu de Saturn, inelarul de Soare iar auricularul de Mercur. De aceea gîndiți-vă să faceți uneori acest exercițiu: ridicați-vă mîna, concentrându-vă pe fiecare dintre degetele voastre, ca să atrageți influențele binefăcătoare ale acestor planete; veți putea face apoi o lucrare reușită asupra voastră înșivă și asupra celorlalți.

Deci, omul este o pentagramă vie. Este adevărat în planul fizic, dar este adevărat și în planul spiritual atunci cînd el posedă și își manifestă cele cinci virtuți: iubirea, înțelepciunea, adevărul, dreptatea, bunătatea, care sunt virtuțile lui Hristos. Cele cinci virtuți se dispun pe pentagramă conform schemei de mai jos:

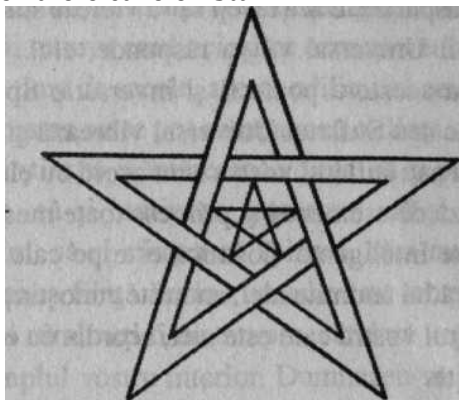
Maestrul Peter Deunov ne recomanda următorul exercițiu: „Folosește bunătatea ca bază a vieții tale; inteligența, ca barieră; iubirea, ca delectare iar adevărul ca lumină”. Dacă ne gîndim bine la sensul acestui precept, îl vom găsi deosebit prin adevărul enunțat. Bunătatea este singura bază solidă pe care se poate clădi un edificiu. Chiar dacă acest edificiu este frumos și inteligentei se va prăbuși dacă bunătatea nu îl va susține. Dreptatea este o calitate a măsurii; pentru a fi cinstit, așa cum o indică balanța care îi este simbol, trebuie să-ți păstrezi întotdeauna echilibrul: să adaugi într-o parte, să retragi din cealaltă. Înțelepciunea este o barieră datorită căreia ne putem proteja de dușmanii exteriori și interiori care ne amenință. Fără iubire, viața ne pare goală; chiar dacă avem tot ce ne trebuie: bogăție, cunoaștere, glorie, fără iubire nu avem niciun chef de viață. Adevărul este lumina care ne arată drumul, fără el am trăi în minciună și greșeală.

Cele cinci virtuți sunt necesare în evoluția omului. Din păcate, foarte puțini din indivizi cunosc legătura care există între virtuți și organismul uman. Adevărata știință constă în cunoașterea acestei legături, la fel și succesele și reușitele din viață. Bunătatea are drept corespondent picioarele, justiția – mâinile, iubirea-gura, inteligența-urechile și ochii-adevărul. Adevărul aparține spiritului, iubirea – sufletului, înțelepciunea-intelectului, bunătatea-inimii și dreptatea aparține voinței.

Acum, putem regăsi o corespondență cu cele cinci elemente. Care sunt cele cinci elemente? Pământul, apa, aerul, focul și eterul. De ce vorbim despre chintesență? Pentru că ea reprezintă cel de al cincilea element, cea de a cincea esență (*quintia essentia*), adică sinteza celor patru elemente, a ceea ce este mai pur în ele. Voința corespunde pământului, inima-apei, intelectul – aerului, sufletul-focului și spiritul – eterului.

Prin voința sa, prin intelectul, inima, sufletul și prin spiritul său, omul se află în relație cu cele cinci elemente care lucrează în cosmos și astfel el însuși poate lucra conștient, în armonie, cu ele. În aceasta constă simbolul dublei pentagrame, micul înscris înglobat în cel mare: omul, microcosmosul, trăiește și lucrează în sânul universului, al macrocosmosul, adică al Domnului.

Stă scris în Evanghelii că Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa. Din moment ce omul care reprezintă „lumea mică” a fost creat după chipul lui Dumnezeu, înseamnă că el posedă elementele și materialele care există

În „lumea mare”, toate calitățile și virtuțile lui Dumnezeu. Dacă în ciuda acestui lucru, el poate fi uneori sărac și mizerabil, înseamnă că

nu a făcut nimic pentru a se cizela, pentru a se conforma modelului divin a cărui reflectare este. Pentru a se conforma, el trebuie să cunoască legea afinității. Ce reprezintă această lege? Să presupunem că aveți două diapazoane acordate pe aceeași lungime de undă: dacă faceți să vibreze unul dintre diapazoane, începe și el să vibreze, fără să fi fost atins. Se spune că el are rezonanță. Deci, dacă reușiți să faceți diapazonul vostru să vibreze pe aceeași lungime de undă cu a diapazonului cosmic, acesta vă va răspunde.

Să revenim la imaginea pentagramei care conține spiritul, sufletul, intelectul, inima, voința. Dacă faceți să vibreze spiritul, Spiritul Cosmic vă va răspunde. Dacă faceți să vă vibreze sufletul, Sufletul Universal vă va răspunde etc... Dar ordinea acestora poate fi și inversată: Spiritul Cosmic sau Sufletul Universal vibrează și cum spiritul sau sufletul vostru sunt acord cu ele, ele vibrează de asemenea și primesc toate mesajele lor. Sau Inteligența Cosmică este pe cale de a propovădui anumite idei, anumite cunoștințe, iar intelectul vostru care este aici, acordat cu ele, le primește.

Să presupunem că inima voastră răspândește multă iubire întregii umanități: inima universală vă va trimite și vouă multă iubire; din toate părțile, această iubire vine spre voi. Dacă prin gândire trimiteți lumină în întreaga lume, atingeți Inteligența Cosmică care proiectează asupra voastră anumite raze care vă orbesc. Iată cum puteți deveni o mică pentagramă în interiorul mării pentagrame: știind cum să atingeți puterile corespunzătoare din univers, prin spiritul vostru, prin sufletul vostru, prin intelectul, prin inima și voința voastră.

Iisus a spus: „Voi sunteți templele Dumnezeului viu”. Dar oamenii simt obișnuiți să meargă în temple de piatră și din lemn care nu sunt vii, și nu se ocupă deloc de templul reprezentat de ființa lor. Bineînțeles, datorită ardorii tuturor credincioșilor care au venit să se roage timp de secole, aceste edificii au ceva viu, dar acestea nu se pot compara cu o ființă umană care a știut să-și întărească voința, să-și purifice inima, să-și lumineze intelectul, să-și dilate sufletul, să-și sfințească spiritul, căci numai o asemenea ființă devine un adevărat templu. Și numai când veți fi un templu, când vă veți ruga în templul vostru interior, Dumnezeu vă va asculta și să vă va îndeplini dorințele. Dacă în același timp aveți conștiința că vă aflați în celălalt templu, în univers, veți deveni o ființă completă, vă veți găsi în împlinire. Este

ceea ce exprimă simbolul miciei pentagrame din marea pentagramă. Marea pentagramă este Ființa Cosmică a luminii, este Hristos, și omul se găsește în el. Da, micul templu aflat în marele templu, microcosmosul din macrocosmos, iată ceea ce trebuie să înțelegeți...

Bisericile, templele vor deveni într-o zi inutile, pentru că oamenii vor începe să devină conștienți că ei se află într-adevăr în alt templu, în templul imens al naturii vii: aici, soarele este preotul care oficiază, iar stelele sunt luminile... Eu vă prevestesc ceea ce se va întâmpla într-o zi. Noi vom abandona toate templele construite de oameni și vom intra în singurul și unicul templu pe care Dumnezeu însuși l-a construit. universul. În acel moment, ne vom afla peste tot și pentru totdeauna într-un templu ca să ne rugăm Domnului, fiindcă vom fi în același timp în propriul nostru templu și în marele templu al universului.

II.

Pentagrama este un simbol extrem de răspândit. Nu numai că ea a fost adoptată de numeroase societăți oculte și joacă un rol important în tratatele de magie, dar o vedem aproape peste tot, începând de la drapelele multor state, pe decorațiile militare, până la târguri și baruri de noapte; unii o poartă ca parură pe bijuterii sau ca pandantiv; ea este atât de răspândită, încât ne întrebăm dacă mai poate reprezenta ceva.

Nu este bine să purtați asemenea simboluri atât timp cât ele nu sunt însuflețite, nu corespund unor lucruri din viață, nu au nicio legătură cu acela care le poartă cu o idee, cu un gând sau o virtute. Poate fi util și binefăcător să porți bijuterii inițiatice, dacă sunt îndeplinite anumite condiții, altfel vă asumați anumite riscuri. Spiritele din lumea astrală sunt atrase de pentacle (*Nu trebuie să confundăm cuvântul pentaclu (din limba greacă „panta”: tot) care desemnează într-o manieră generală orice formă de talisman, cu pentaclu (din limba greacă „pente”: cinci) care este simbolul pentagramei*), dar dacă ele simt că omul respectiv nu practică virtuțile corespunzătoare simbolului purtat, îl atacă. Câți oameni și ocultişti care au folosit talismane nu şi-au văzut viaţa zdruncinată de către forţe invizibile faţă de care nu se puteau apăra! Vedem cum oameni cumpără talismane ca să determine o fostă persoană iubită, necredincioasă, să se întoarcă la ei, sau să obţină un succes, fără să-şi dea seama că sunt pe cale să intre într-o mare încurcătură.

Eu nu doresc să îi împiedic pe fabricanţii sau pe vânzătorii de

talismane să-și facă afacerile, dar vă atrag atenția asupra sensului, a valorii, a puterii acestor semne, pentru a nu fi nevoiți să trăiți experiențe periculoase. Simbolul este mereu legat de entități și oamenii care îl folosesc vin în contact cu aceste entități, fac legământ cu ele, ceea ce ar putea să îi coste foarte mult. Lumea invizibilă nu este mulțumită dacă este tratată cu superficialitate; ea acceptă să fie deranjată, chiar îi place să apelăm la ea, dar cu condiția ca apelul nostru să servească unui înalt ideal, unei cauze divine.

Nu avem dreptul să manipulăm aceste simboluri fără a avea conștiința exactă a lor. Fiecare simbol este un semn convențional din natură și dacă oamenii nu știu ce reprezintă el, spiritele naturii o știu. Deci, atenție! Când prezentați simbolul pentagramei, acesta vine ca un ordin, ca un semn care declanșează anumite energii. De aceea, este important să lucrați cu conștiinciozitate cu acest simbol și mai ales să îl plasați corect, adică cu vârful orientat în sus.

Pentagrama cu vârful în sus reprezintă omul a cărui gândire este orientată spre Dumnezeu, omul care dorește să lucreze pentru slava Domnului; toate celelalte activități reprezentate prin mâini și picioare, sunt subordonate acestei lucrări în serviciul Divinității. Dacă răsturnați pentagrama, omul va avea capul în jos; el nu se mai supune ordinului divin, ceea ce corespunde exact atitudinii Diavolului. De ce a fost ales capul de țap ca simbol al Diavolului? Pentru că urechile, coamele și barba sa reprezintă o pentagramă inversată.

Deci, fiți atenți la modul în care desenați sau vă așezați pentagrama, căci ea este un simbol extrem de puternic. Numărul cinci aparține sefirotului Gheburah unde se află și planeta Marte.

Gheburah reprezintă puterea, forța care respinge dușmanii, care protejează. De aceea magii își plasează deseori o pentagramă la intrarea în casă, pentru a interzice pătrunderea spiritelor infernale, dar și pentru a împiedica spiritele bune să iasă. Evident, nu este suficient să plasăm o pentagramă la intrarea casei ca să ne putem proteja. Pentru ca acest simbol să devină cu adevărat eficient, trebuie să lucrăm ca să devenim noi înșine, în interiorul ființei noastre, adevărate pentagrame. Pentagrama este, dacă vreți, scheletul unui spirit astral. Dacă îl însuflețiți, el devine asemenea unui câine care păzește intrarea împotriva entităților malefice, iar voi nu îl veți putea însufleți decât cu propria voastră viață. Iisus posedea o asemenea putere de a alunga demonii, de a respinge forțele răului, fiindcă el

Însuși era o pentagramă vie.

Dacă vreți să desenați acest simbol, faceți-o conștient de ceea ce el reprezintă, pentru ca vibrațiile binefăcătoare să traverseze spațiul și să revină la voi amplificate; numai așa veți înainta pe drumul perfecțiunii. De exemplu, seara, înainte de culcare, ca să adormiți în cele mai bune condiții de pace și armonie, puteți să trasați în aer, cu mâna dreaptă, pentagrama, urmând traseul din schema de mai jos:

Metodele învățământului nostru sunt simple, folosiți-le. Eu știu că mulți preferă să audă vorbindu-se despre talismane pe care sunt înscrise semne, formule magice, incantații sau cuvinte neînțelese... Ei nu își dau seama cât de periculos este ceea ce își doresc. Trebuie să fii foarte evoluat și foarte curat sufletește ca să poți intra în domeniul magiei înalte.

Articol V. Cap. 5 – Piramida

Nu putem înțelege structura ființei umane decât dacă ajungem să cunoaștem structura universului, și nu putem cunoaște structura universului decât cunoscând structura ființei umane. Prin inteligența sa, prin sensibilitate și voință, omul se manifestă ca spirit, suflet și corp fizic: aceasta este dovada că el există în trei lumi, divină, spirituală și fizică. În timpul meditațiilor, Inițiații au recunoscut întotdeauna existența acestei structuri ternare, și au găsit aici o cheie esențială. Totul a fost construit conform acestei scheme, totul imită și reflectă această realitate a celor trei lumi: lumea divină, lumea spirituală și lumea fizică sau lumea principiilor, aceea a legilor și aceea a faptelor.

Faptele, fenomenele sunt atât de numeroase încât nu pot fi numărate; aceste fapte sunt determinate de legi mai puțin numeroase, iar legile sunt guvernate de principii care, în realitate, formează o singură unitate, pe Dumnezeu însuși.

Lumea faptelor este lumea risipei, în timp ce lumea principiilor este aceea a unității. Când oamenii se plâng că se află în întuneric și

haos, aceasta este consecința faptului că ei nu țin cont de existența celor trei lumi și de ierarhia acestora. Atât timp cât rămânem prea jos în ierarhia faptelor, a evenimentelor, nu vom reuși să vedem clar și nici să dominăm situația. Pentru a vedea clar lucrurile și chiar pentru a acționa, pentru a crea, trebuie să ne înălțăm cu ajutorul gândului până în regiunea principiilor, pe această culme unde domnește spiritul.

De ce marii Inițiați ai Egiptului au ales pentru monumentele lor forma piramidei, cu liniile ei care se apropie, ridicându-se, până ce se reunesc în vârf? Tocmai pentru a ne învăța să căutăm acest punct din înalt. Mulți oameni au scris despre piramide, dar oare ce i-a preocupat cu adevărat? Aranjamentul acelor imense blocuri de piatră care au fost asamblate fără ajutorul cimentului, dimensiunile, culorile, sălile a căror planuri le-au făcut și schițele detaliate cu toate obiectele pe care acestea le conțineau etc... Ei au observat cum sunt plasate intrările în raport cu punctele cardinale sau cu anumite constelații și într-adevăr cărțile lor sunt de o bogăție și de o erudiție fantastică. Ei bine, eu nu cunosc detaliile, am lăsat acest domeniu arheologilor, dar am căutat să înțeleg ceea ce spune piramida. Și știți voi ce mi-a spus? Ah, nenumărate lucruri! în mod special, ea mi-a spus că politicienii și economiștii nu vor reuși niciodată să rezolve problemele internaționale atât timp cât nu vor afla mesajul structurii sale. Sunteți uimiți?... Da, fiecare dintre acești oameni este preocupat să apere interesele țării sale: în aceste condiții, ei nu se vor putea înțelege niciodată, pentru că rămân prea jos în domeniul faptelor. Nu vom putea să ne înțelegem, nu vom putea să fim uniți, dacă în înțelegerea noastră, în atitudini, nu vom adopta un punct de vedere mai înalt. Trebuie să ne ridicăm la un mod de înțelegere superior pentru a găsi legile care determină lucrurile și chiar mai sus pentru a găsi principiile care guvernează aceste legi, până ajungem la Principiul Suprem care înglobează totul: la Spiritul Veșnic. Aici toți sunt obligați să aibă aceeași viziune, aceea a interesului comun.

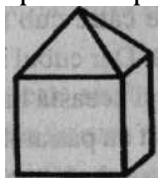
Veți spune că este imposibil ca toți să gândească la fel. Evident, atât timp cât rămâneți în domeniul faptelor, nu vă veți putea pune de acord; îi vedeți pe ceilalți ca pe ființe disting* ostile, ca pe niște adversari care trebuie înlăturați. Dacă vă veți așeza foarte sus în planul sentimentelor, îi veți găsi pe unii simpatici, pe alții antipatici și veți putea lucra cu unii, dar nu cu toți; deci este vorba despre o altă regiune în care rămânem divizați. Dar dacă reușiți să vă înălțați în planul divin,

În planul spiritului, veți descoperi că toți sunt frați și surori. Și acest lucru este adevărat, în acel moment ne vom înțelege, ne vom accepta, vom înceta certurile.

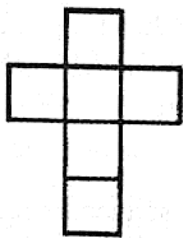
Adevărata soluție presupune ca toate ființele să înceapă să urce spre vârful piramidei, singurul punct de unde reușim să vedem lucrurile cu claritate. Din vârful unui munte vedem panorama, dar imediat ce începem coborârea vom avea doar o viziune parțială: acela care se găsește pe un versant vede un aspect al peisajului, iar acela care se află pe un alt versant vede cu totul altceva. Și în final, niciunul nu vede mare lucru, dar fiecare va fi convins că deține adevărul, și vor sfârși prin a se uide.

Dacă Inițiații și-au ales această formă a piramidei pentru sanctuarele lor, înseamnă că ei au dorit ca aceste linii care se unesc în vârf, care se înalță spre soare, să dea oamenilor o lecție despre unitate. Piramida este un simbol al ierarhiilor care se află în univers. În unele domenii, oricare ar fi ele, acest simbol al piramidei ne poate ajuta să trecem din planul inferior, de la multiplicitate și dispreț, la planul superior al unității. Această viziune, din ce în ce mai transparentă, ne dă posibilitatea să acționăm într-un mod divin. Trebuie deci să învățăm să ne orientăm după aceste linii ale piramidei, înainte de a trage o concluzie, de a te hotărî să acționezi, trebuie să urci pentru a vedea situația din înalt.

Să studiem acum în detaliu figura piramidei. Piramida este un cub acoperit de patru fețe triunghiulare.

Simbolic, cubul este identic pătratului, este 4, numărul materiei, al celor patru elemente. Cubul reprezintă tot ceea ce este solid și durabil, înrădăcinat în materie. Adesea, monarhii sunt reprezentați, ca și faraonii egipteni, așezați pe o piatră cubică, simbol al stabilității domniei lor. În spațiul cu două dimensiuni, cubul formează crucea, iar bisericile creștine zidite în formă de cruce simbolizează tocmai extensia pietrei cubice în această formă: biserica trebuie să reprezinte triumful definitiv al

religiei creștine pe pământ.

Ca figură geometrică complet închisă, cubul simbolizează limitarea, închisoarea. De aceea crucea zămislită de către cub mai semnifică și limitare și suferință. Dar cubul nu reprezintă decât baza piramidei și această bază suportă patru triunghiuri. În raport cu pătratul, simbolul materiei, triunghiul este simbolul spiritului, cifra trei fiind numărul principiilor divine; lumina, căldura și viața. Patru reprezintă materia, trei – spiritul iar patru plus trei fac șapte. Oare voi știți că reprezentați cifra șapte? Capul este trei, cele două brațe și cele două picioare îl reprezintă pe patru, iar trei este așezat deasupra lui patru. Trei se unește cu patru pentru a forma o ființă vie. Dacă trei rămâne singur, el zboară în vânt. Ați văzut în tablourile vechilor pictori grupuri de trei ființe care zboară. Da, acestea sunt îngerașii... Ei nu au corp, ci numai cap; ei reprezintă cifra trei, adică spiritul care zboară! Când cifra trei nu se împlinește în materie, ea plutește în înalt, rămâne o idee. Când aveți o idee, ea este reprezentată de cifra trei. Dacă o materializați în planul fizic, ea se transformă în cifra patru; din reuniunea celor două apare șapte, iar cifra șapte reprezintă ființa umană.

Cifra șapte este simbolul omului perfect... perfect în măsura în care ea exprimă totalitatea ființei umane: spirit și materie. De aceea Inițiații spun că omul este cheia universului. Ce este o cheie? În numeroase desene inițiatice se pot vedea anumite personaje ținând o

cheie care are forme unei cruci așezate deasupra unui triunghi. Ea reprezintă același simbol ca al piramidei: trei așezat peste patru, adică materia dominată de spirit.

Articol VI. Cap. 6 – Crucea

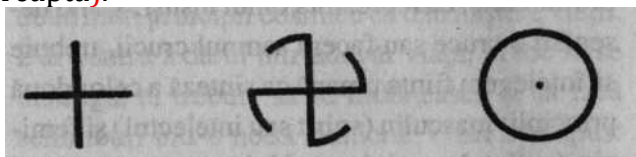
I.

Creștinii au făcut din cruce simbolul religiei lor. Când veți vedea pe cineva purtând în jurul gâtului o cruce, veți ști imediat că el este creștin. Purtând această cruce, el vrea să-și facă publică credința, vrea să-și asigure protecția cerului sau să-și ușureze evoluția. Ei bine, nu, crucea nu a salvat niciodată oamenii de îmbolnăvire sau de păcatele comise. Dacă cineva nu are nimic bun în minte sau în inimă, nu crucea va fi aceea care îl va transforma sau proteja. Se povestesc multe istorii despre crucea care a pus diavoli pe fugă. Imaginați-vă! Numai în legende crucea poate alunga demonii. Diavolul nu se jenează să intre în biserici unde crucile făcute din aur și pietre prețioase sunt așezate la vedere. Câți preoți sau episcopi care plimbă crucile prin fața credincioșilor nu fac pact cu toți diavolii!

Creștinismul a asociat crucea morții lui Iisus, dar acest simbol exista cu mult înaintea lui. Îl găsim în cele mai vechi civilizații și religii: în Mesopotamia, în Egipt, în China etc... Unde s-a născut acest simbol? Cine l-a inventat? Nimeni nu l-a inventat, el există în natură.

Priviți numai mișcările apei și focului. Apa curge, alunecă, se răspândește: ea urmează o linie orizontală. În vreme ce, focul se înalță, urcă: el urmează direcția verticală. Focul, linia verticală, și apa, linia orizontală, sunt expresia celor două principii masculin și feminin, pozitiv și negativ, care lucrează împreună în univers. Ca să înțelegeți cu adevărat crucea, trebuie să înțelegeți natura și lucrarea celor două principii reprezentate prin foc și apă, altfel veți pune apa peste foc, vorbind simbolic, iar focul se va stinge; sau puneți focul sub apă, iar apa se va evapora. Dacă știți să țineți cont de natura celor două elemente, veți acționa cu înțelepciune: veți pune apa într-un recipient și veți aprinde dedesubt focul; apa va primi energie din partea focului, energie care poate acționa mașini, punând în mișcare întreaga lume. Datorită planului de separație existent între ele, aceste două principii nu se distrug reciproc. Trebuie să învățăm cum să punem la lucru împreună masculinul și femininul, activul și pasivul, emisivul și receptivul, spiritul și materia, bărbatul și femeia, intelectul și inima, înțelepciunea și iubirea.

Deci, crucea reprezintă cele două principii masculin și feminin care se întâlnesc ca să lucreze împreună în univers. Dar această lucrare se face plecând de la un centru: punctul de intersecție al celor două brațe ale crucii. Acest centru reunește forțele, le ține legate; fără existența lui totul s-ar împrăști ca pe roată, imediat ce crucea ar începe să se învârtă. Căci crucea se rotește, își rotește brațele, trasează un cerc, simbol al soarelui. Crucea în mișcare este svastica. Această mișcare se poate face către dreapta (extremitatea brațelor este atunci îndreptată spre stânga) sau către stânga (extremitățile fiind orientate spre dreapta).

Crucea care se rotește către dreapta semnifică înșurubare, strângere, împiedicarea manifestării energiilor: ele sunt menținute așa ca să poată fi stăpânite. Acesta este simbolul spiritualității care frânează evoluția forțelor fizice. Vedem acest exemplu la yoghinii care stau immobili, își „înșurubează” natura lor inferioară cu scopul de a lăsa energiile naturii lor superioare și divine să se manifeste în ei, căci nu ne putem apropia de lumea divină decât diminuând mișcările și activitatea corpului fizic. Rotită în alt sens, zvastica înseamnă că ne divizăm, că lăsăm frânele pentru a declanșa energii fizice și instinctive, închizând astfel calea puterilor sublime ale spiritului: rămânând la latura mecanică, terestră, pentru a deveni puternic exclusiv în materie.

O altă reprezentare a crucii în mișcare ne este redată prin prima literă a alfabetului ebraic: א Aleph. Crucea a cărei brațe sunt oblice este în activitate. Crucea a cărei brațe sunt drepte este imobilă, statică.

Crucea este un pentaclu de cea mai mare profunzime; ea reprezintă omul însuși. Când desenăm o cruce sau facem semnul crucii, trebuie să înțelegem ființa umană ca sinteză a celor două principii: masculin (spirit sau intelectul) și feminin (sufletul sau inima). Uniunea acestor două principii determină mișcarea. Da, când se unesc sentimentul cu gândul, se naște mișcarea sau acțiunea. Mișcarea crucii trasează un cerc, soarele; și cu cât mișcarea este mai intensă, cu atât soarele devine mai luminos. Soarele reunește cele două principii, el este crucea în mișcare.

Când cele două brațe ale crucii, adică bărbatul și femeia, se

întâlnesc, ce fac ele? Sunt pe cale să unească apa cu focul. Dacă nu știu cum să facă acest lucru, apa, femeia, se va evapora și focul, bărbatul, se va stinge. Pentru că focul și apa se pot distruge reciproc, am ajuns deja la concluzia că sunt dușmani. Aparent, acesta este adevărul, bărbatul și femeia nu încetează să lupte unul împotriva celuilalt, și ceea ce majoritatea numesc iubire nu este decât un război încrâncenat între sexe. Acest război există pentru că ei nu au înțeles simbolul crucii, acela de a realiza împreună mișcarea: viața.

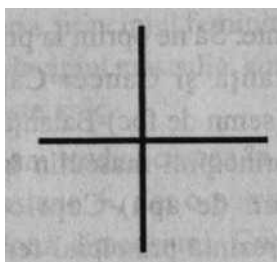
Dacă bărbatul și femeia se caută reciproc, înseamnă că există un motiv și trebuie să se găsească. Motivul este acela că ei reprezintă cele două mari principii cosmice ce dau naștere vieții. Dar pentru a dăruia într-adevăr viață, în loc să se distrugă, ei trebuie să se întâlnească și să facă schimburi într-o nouă manieră. V-am mai spus: nu trebuie ca apa și focul să intre în contact direct; apa trebuie vărsată într-un recipient și pusă pe foc.

Această lege este valabilă pentru toate persoanele pe care le întâlniți. De voi depinde dacă vă distrugeți reciproc sau dacă reușiți să creați o forță binefăcătoare pentru întreg universul. Veți putea întâlni și iubi ființele, dar cu ajutorul gândului încercați să păstrați o anumită distanță. Distanța impusă este recipientul, oala!

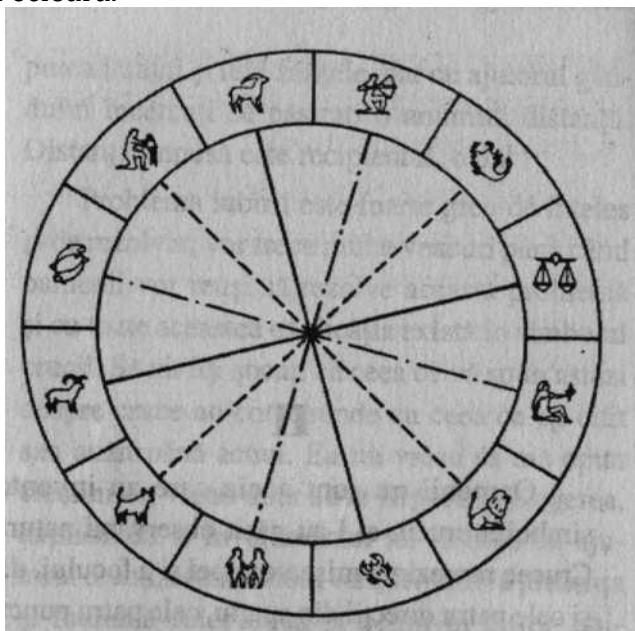
Problema iubirii este foarte greu de înțeles și de rezolvat; vor trece multe veacuri până când oamenii vor reuși să rezolve această problemă și cu toate acestea explicația există în simbolul crucii. Să nu fiți șocați că ceea ce vă spun astăzi despre cruce nu corespunde cu ceea ce ați citit sau auzit până acum. Eu nu vreau să mă opun creștinilor, vreau doar să le largesc înțelegerea, explicându-le învățământul lui Hristos cu ajutorul crucii, acest simbol care semnifică prezența și lucrarea celor două principii în întreg universul.

II.

Oamenii nu sunt aceia care au inventat simbolul crucii, ei l-au găsit observând natura. Crucea reprezintă mișcarea apei și a focului, dar și cele patru direcții din spațiu, cele patru puncte cardinale: nord-sud, est-vest.

Putem de asemenea remarca constelațiile zodiacului care formează patru câte patru, trei cruci. Ele sunt axele Berbec-Balanță și Cancer-Capricorn; Leu-Vărsător și Scorpion-Taur; Săgetător-Gemeni și Pești-Fecioară.

În fiecare dintre aceste cruci regăsim cele patru elemente. Să ne oprim la prima dintre ele: Berbec – Balanță și Cancer – Capricorn. Axa Berbecului (semn de foc) – Balanță (semn de aer) reprezintă principiul masculin în timp ce axa Cancer (semn de apă) – Capricorn (semn de pământ) reprezintă principiul feminin. Același lucru îl regăsim și la celelalte două cruci formate din Leu (foc) – Vărsător (aer); Săgetător (foc) – Gemeni (aer) și Pești (apă) – Fecioară (pământ).

Crucea reprezintă și cei patru curenți ce parcurg spațiul, de la nord la sud, de la sud la nord, din est spre vest și din vest spre est. Acestor doi curenți li se adaugă alți doi care se deplasează de la zenit la

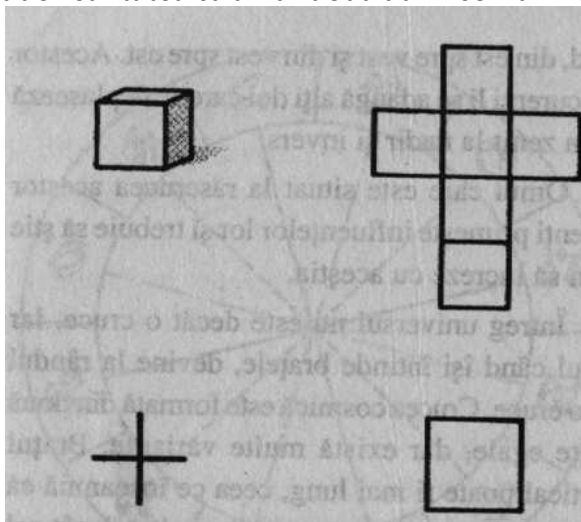
nadir și invers.

Omul care este situat la răscrucea acestor curenți primește influențelor lor și trebuie să știe cum să lucreze cu aceștia.

Întreg universul nu este decât o cruce. Iar omul când își întinde brațele, devine la rândul lui o cruce. Crucea cosmică este formată din două brațe egale, dar există multe variante. Brațul vertical poate fi mai lung, ceea ce înseamnă că elementul masculin este mai dezvoltat decât cel feminin. Bara orizontală poate fi de asemenea dublă sau triplă. Este interesant de notat că nu întâlnim niciodată o linie verticală dublă, pentru că numai materia, principiul feminin, este multiplu; spiritul, principiul masculin, simbolizat prin verticalitate, este unic.

Până aici am studiat crucea în spațiu într-o singură dimensiune +, dar o putem reprezenta în spațiu cu două dimensiuni. Crucea cu două dimensiuni este desfășurata plană a unui cub. Cubul este format din șase fețe pătrate.

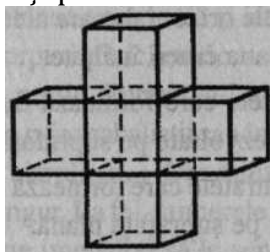
Este interesant de reținut legătura dintre cruce și pătrat, raport stabilit de realitatea că amândouă au în comun numărul patru.

Maestrul Peter Deunov spunea: „Numărul patru reprezintă procesul divin prin intermediul căruia sentimentele noastre se cern în lume”. Numărul patru este deci numărul purificării, este sita cea mare care purifică totul. Și pentru că este numărul purificării, el este și numărul suferinței: pentru că suferința este deseori singurul mod de purificare. Suferiți pentru că sunteți nevoiți să treceți prin găurile sitei. Numărul patru este acela al purității, al suferinței și al limitării: acela al

limitării în planul fizic (privești cum imaginea unui pătrat dă impresia unei zone împrejmuite, închise, chiar a unei pușcării), acela al suferinței în planul astral și acela al purității în planul mental. În această închisoare reprezentată de corpul nostru fizic, noi suntem încătușați și suferim, dar suferim pentru a ne purifica; odată purificați, vom fi liberi, vom ieși din închisoare.

Dacă analizăm acum crucea cu trei dimensiuni, veți vedea cât este ea de bogată în semnificații. Această cruce care are lungime, lărgime și profunzime este alcătuită din cinci cuburi.

Fața anterioară și cea posterioară a acestei cruci este fiecare alcătuită din cinci pătrate, deci în total sunt zece. Adăugate la cele douăsprezece pătrate situate de jur-împrejur, însumează douăzeci și două de pătrate. Aceste douăzeci și două de pătrate corespund celor douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic care reprezintă la rândul lor cele douăzeci și două de elemente cu ajutorul cărora Cabala ne învață cum Dumnezeu a creat lumea.

În realitate, și alte cifre importante sunt prezente în cruce.

Unu: crucea însăși, totul.

Doi: cele două brațe orizontale și verticale, lungimea și lățimea, cele două dimensiuni.

Trei: lungimea, lățimea și profunzimea, cele trei dimensiuni.

Patru: cele patru direcții ale brațelor.

Cinci: cele cinci pătrate ale celor două fețe, adică pentagrama în lumină și pentagrama în umbră.

Șase: pătratele orizontale care alcătuiesc acoperișul și podeaua crucii înălțate.

Șapte: pătratele care formează flecare din cele două brațe dezvoltate pe suprafață plană.

Opt: toate pătratele care formează brațul orizontal dezvoltat pe suprafață plană.

Nouă: cele cinci cuburi și cele patru direcții.

Zece: suma pătratelor din față și din spate.

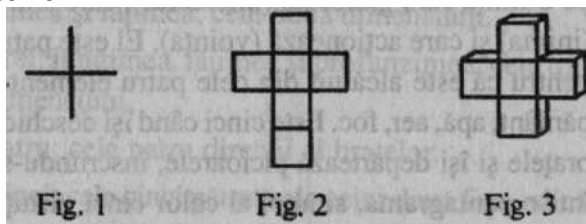
Unsprezece: cele șase pătrate orizontale de dedesubt și de deasupra adăugate la cele cinci pătrate a uneia dintre cele două fețe.

Doisprezece: pătratele din contur ale crucii culcate.

Putem constata că numerele nu sunt separate între ele, că nu sunt entități complet separate de întreg, ci reprezintă aspecte ale întregului.

La fel se întâmplă și cu omul. Ca ființă, el este unic. Omul reprezentat de cifra doi când este analizat ca materie și spirit. Trei, când îl împărțim în spirit, suflet și corp și când îl considerăm ca pe o ființă care gândește (intelectul), care simte (inima) și care acționează (voința). El este patru pentru că este alcătuit din cele patru elemente: pământ, apă, aer, foc. Este cinci când își deschide brațele și își depărtează picioarele, înscriindu-se într-o pentagramă, simbol al celor cinci virtuți: dreptate, bunătate, iubire, inteligență, adevăr. Adăugați și coloana vertebrală și iată cifra șase. Există șapte corpuri: fizic, eteric, astral, mental, causal, budic, atmic. Putem să-l mai împărțim în zece așa cum o fac cabaliștii sau în doisprezece așa cum o fac astrologii... Dar omul este întotdeauna unul singur. La fel, numerele sunt aspecte ale unității, este imposibil să le separi unele de celelalte; ele reprezintă întreaga existență sub diferite unghiuri.

Acest adevăr este înscris în crucea cu trei dimensiuni. Cabaliștii au reușit să condenseze o întreagă știință în acest simbol. Ei au observat creația și au descoperit că la baza ei stă crucea. Crucea cu trei dimensiuni simbolizează creația în planul manifestărilor (figura 3). Crucea cu două dimensiuni (figura 2) exprimă aceeași idee în plan spiritual și crucea cu o singură dimensiune (figura 1) în planul gândirii. Figura 1 schematizează figura 2 care rezumă la rândul ei figura 3. Pentru Inițiați, adevărata cruce este piatra cubică, simbol al realizării în materie.

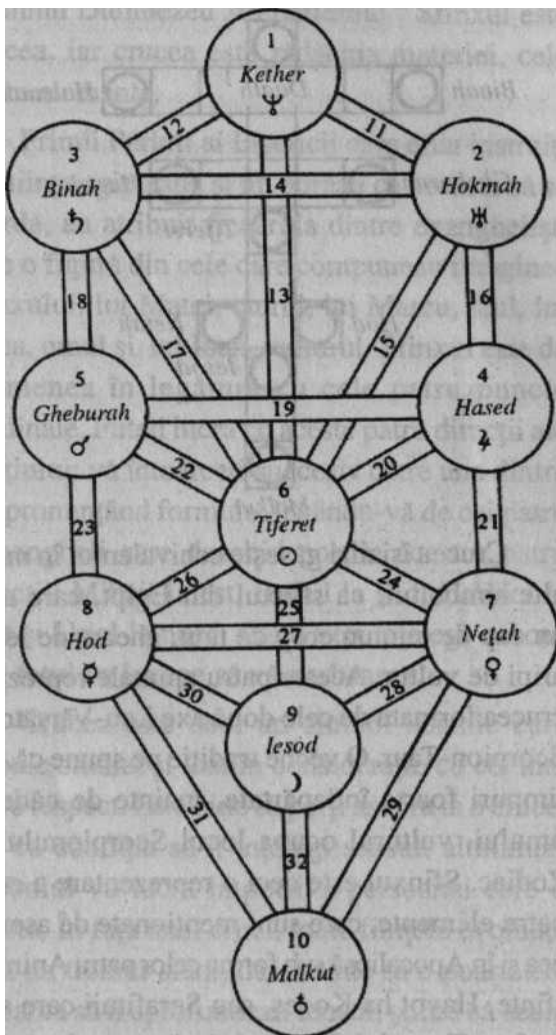

Inițiații au înscris pe crucea cu trei dimensiuni cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic, dar și planetele, sefirotii, toate

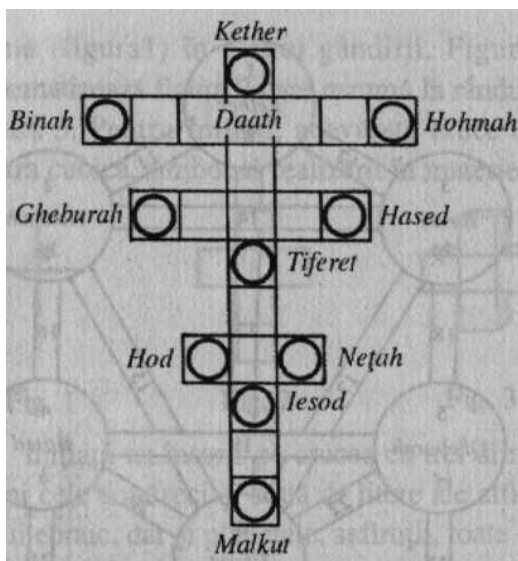
elementele Cabalei, iar acela care știe să amestece și să combine literele și semnele, poate acționa asupra spiritelor naturii.

Să ne oprim acum asupra Arborelui sefirotic.

El poate fi asimilat, la rândul său, cu o cruce compusă din douăzeci și două de fețe. V-am vorbit despre cei zece sefiroți, despre natura și sensul lor, despre corespondența lor cu omul, despre virtuțile lor, despre energiile cosmice, despre cele șapte planete și cele patru elemente. În pătratul situat dedesubtul lui Kether, cabaliștii plasează sefirotul Daath, misterios, ascuns, care reprezintă cunoașterea divină născută din uniunea lui Binah cu Hocmah. Sefiroții sunt legați între ei prin 22 de cărări.

Arborele sefirotic

Crucea își mai găsește echivalentul în multe alte simboluri, ca sfinxul din Egipt, care avea un cap de om, un corp de taur, gheare de leu și aripi de vultur. Aceste patru animale reprezintă crucea formată de cele două axe Leu-Vărsător și Scorpion-Taur. O veche tradiție ne spune că, din timpuri foarte îndepărtate, înainte de căderea omului, vulturul ocupa locul Scorpionului în Zodiac. Sfinxul este deci o reprezentare a celor patru elemente, care sunt menționate de asemenea și în Apocalipsă sub forma celor patru Animale sfinte, Hayot ha Kodeș, sau Serafimii care stau în fața Tronului Domnului și care cântă fără încetare zi și noapte: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu Atotputernic”. Sfinxul este crucea, iar crucea este rădăcina materiei, cele patru elemente.

Primii Părinți ai Bisericii care erau instruiți în știința egipteană și nu doreau ca aceasta să se piardă, au atribuit fiecăruia dintre evangheliști câte o figură din cele care compuneau imaginea sfinxului: lui Matei, taurul, lui Marcu, leul, lui Luca, omul și lui Ioan, vulturul. Sfinxul este de asemenea în legătură cu cele patru puncte cardinale. Puteți lucra cu aceste patru direcții ale spațiului: vă întoarceți succesiv către una dintre ele pronunțând formule, legându-vă de cei patru Arhangheli care deschid porțile acestor patru direcții: Mihail la est, Rafail la sud, Gabriel la vest și Uriel la nord. Când veți înțelege crucea vie, totul va începe să vă vorbească.

Crucea este deci un simbol cosmic care trebuie studiat și luat în

considerație cu cel mai mare respect Este bine să porți asupra ta o cruce, dar cu condiția să îi înțelegi sensul, altminteri simbolul va lucra împotriva persoanei care o poartă. În fața unei cruci, toate ființele evaluate simt un tremur sfânt, dar înainte să o poarte ele încearcă să îi aprofundeze sensul, știind că acela care poartă o cruce fără să facă niciun efort ca să o înțeleagă și să o însușească în el însuși merge spre suferință și moarte. Nu-i așa că spunem despre o afacere complet compromisă: „Nu ne rămâne decât să ne facem cruce?” Acela care nu știe să poarte crucea va fi zdrobit de ea, ea va devine pentru persoana în cauză o povară apăsătoare.

Dar nu trebuie neapărat să asociem crucea morții și suferinței, aceasta însemnând că nu am înțeles profunda ei semnificație care reprezintă totalitatea creației, natura și omul însuși. Câte neplăceri nu vă așteaptă dacă nu înțelegeți pe cineva din anturajul vostru! Iar dacă îl înțelegeți, câte binecuvântări nu primiți când îl întâlniți! Dacă nesocotiți faptul că focul vă poate arde, veți provoca catastrofe manipulându-l imprudent. Dacă îl cunoașteți, veți avea numai binefaceri pe seama lui! Fiecare lucru, fiecare ființă cu care nu știm cum să ne purtăm și să ne armonizăm, ne este nefastă; acest lucru este valabil și în cazul talismanelor, al pentaclurilor și simbolurilor; este adevărat și în cazul iubirii.

Credeți că știți ce este iubirea? Nu, vă înșelați, iubirea are grade și este foarte important să o înțelegeți în fiecare zi ceva mai bine. Îți poți opri evoluția, crezând că ai înțeles-o. Iar dacă te oprești, riști să putrezești. Trebuie să știți că, în ceea ce privește iubirea, învățăm mereu fără încetare. La fel și în cazul crucii. Vă închipuiți că o cunoașteți? Nu, nu ați început încă să o purtați în interiorul ființei voastre, ea nu vă vorbește. De ani de zile lucrați cu crucea, dar în voi metalele ieftine (instinctele primare) nu s-au topit; este dovada că nu cunoașteți încă piatra cubică. Ce fel de iubire aveți dacă ea nu știe să topească metalele? Ca să poți înțelege legea care permite fuziunea metalelor, trebuie să înțelegi crucea, trebuie să posezi piatra cubică.

III.

Creștinismul pune accent îndeosebi pe crucificarea lui Iisus. Este bine să înțelegem ce înseamnă pasiunea și moartea lui Iisus ca să putem înțelege mai bine măreția sacrificiului său. Anumiți mistici au trăit atât de intens suferința îngrozitoare și calvarul său, încât pe corpul lor au apărut cicatrici. Aceștia au fost ființe excepționale,

capabile de o asemenea abnegație încât au reușit să re trăiască suferințele lui Iisus, înregistrate în arhivele cosmosului. Căci există o bibliotecă universală numită Cronica Akasha, unde evenimentele din viața marilor Maeștri rămân înscrise și sunt la dispoziția acelor care doresc să le cunoască.

Da, tot ceea ce marii Maeștri și mesagerii Cerului au trăit ca dramatism sau fericire, ca lumină sau inspirație, aparține tuturor acelor suflete umane care manifestă iubire pentru ei. Unii doresc să re trăiască ceea ce a fost întunecos și dureros în viața Maeștrilor; să o facă, este o atitudine generoasă, ei se alătură sacrificiului făcut de aceștia pentru salvarea speciei umane. Dar aceia care au trăit deja de mai multe ori aceste suferințe, nu mai simt nevoia să re trăiască crucificarea lui Hristos. Simbolul crucii răspândit peste tot nu a fost înțeles pe deplin: nu se vede în el decât imaginea unui Hristos slab, muribund, victimă batjocorită de oameni. În toate bisericile, credincioșii contemplează crucifixul, dar uită să se lege de celălalt simbol care este mult mai puternic, mai salvator: măreția lui Hristos înviat.

Iisus a murit pentru lumea veche, pentru toți aceia care au datorii de plătit, greșeli de îndreptat. Și totuși moartea lui Iisus nu impresionează pe ființele fără conștiință, fără lumină, fără scrupule, ele nu se simt îndreptățite să creadă că Iisus a murit pentru ele pe cruce acum două mii de ani. Această moarte reprezintă ceva numai pentru aceia care au suferit îndeajuns și mai suferă încă. Ei trebuie să se aplece asupra învierii, trebuie să caute să învie și să nu mai sufere. Suferința nu este un scop în sine. Iisus a suferit, desigur, dar apoi a înviat. Ce semnificația are învierea? În limba rusă, la înviere se spune „vaskresenie”, iar în bulgărește „vuzgresenie”, ceea ce înseamnă: ieșire de pe cruce. Cum să explicăm această etimologie?

Crucea este creuzetul alchimiştilor de altfel cuvântul creuzet vine de la cuvântul cruce). Alchimistul pune în creuzet materia primară care, într-o primă etapă, moare și putrezește; această operație corespunde culorii negre. Apoi, materia se dizolvă și se purifică: ea devine albă. Apoi urmează distilarea și conjuncția, materia trecând la culoarea roșie, în sfârșit, urmează sublimarea, culoarea aurului. Aceste operații trebuie interpretate ca diferite etape ale vieții interioare. Lucrarea pe care alchimistul o face asupra materiei în creuzet este în realitate lucrarea spirituală pe care discipolul trebuie să o împlinească

în creuzetul ființei sale. Materia „înviată” iese din creuzet transformată în aur: omul înviat iese de pe cruce. Iisus spunea: „Dacă nu muriți, nu veți trăi”. Această frază poate fi considerată ca un rezumat al lucrării alchimice. Iar el ne-a oferit propriul exemplu: a murit și a înviat.

În viața cea nouă pe care Hristos ne-o aduce, nu este preconizat să întârziem asupra supliciului crucii, căci Hristos se manifestă de asemenea prin frumusețe, bucurie, lumină. Fiți liniștiți, Iisus nu se va supăra dacă nu v-ați concentrat asupra martirajului său. El vrea oameni noi care să se concentreze asupra luminii, frumuseții, măreției Sale... Cât de frumoasă a fost lumina de pe muntele Tabor, când Iisus a fost transfigurat în fața discipolilor săi căzuți la pământ, orbiți de atâta splendoare!

În noua cultură, acest gând al măreției lui Hristos ne va hrăni viața noastră interioară. Dumnezeu se va bucura văzând că noi am încetat să preferăm latura negativă, să îmbrățișăm țărâna și să îngenunchem în fața mormintelor, căci el ne predestinează unui viitor măreț. Iar dacă vor exista morți de care trebuie să ne ocupăm, aceștia nu sunt cei din cimitire, ci aceia ascunși în forul nostru interior: vechile noastre obiceiuri, vechile noastre concepții greșite. Acești morți trebuie căutați și înlăturați!

Să ne întoarcem puțin cu ajutorul gândului la epoca suferințelor lui Hristos, la acele formidabile evenimente în decursul cărora o scânteie a coborât în materie ca să îi dea acesteia un nou impuls. Iisus nu a găsit în epoca sa condițiile favorabile în care să-și exprime în întregime știința și puterea sa. Acest lucru l-a arătat și Maestrul Peter Deunov care spunea: „La acea vreme Hristos era mic, de aceea a fost crucificat.

Dar acum, când Hristos va reveni, el nu va putea fi crucificat, nu va exista niciun copac atât de mare din care să i se facă o cruce. Să ne bucurăm pentru faptul că Hristos a devenit mai puternic, căci nu va mai exista nicio cruce pentru el. Probabil că sunteți șocați de această idee că Iisus a fost crucificat fiindcă era mic. Acela care a spus: „Eu sunt lumina lumii... Eu sunt învierea și viața... Tatăl meu lucrează și eu lucrez cu el...” nu putea să fie mic. Este adevărat, și vă voi explica imediat.

Să luăm exemplul unui copil mic. Spiritul care se încarnează în el este, la rândul lui, mic? Nu, el este mare, puternic, dar corpul în care el se îndeasă este acela al unui bebeluș, și lui îi este greu să îl pătrundă,

ca să se instaleze, folosindu-l pentru a-și putea exprima toate posibilitățile. Când spiritul lui Hristos a coborât pe pământ, el era mare, la fel de mare ca și în ziua de azi. Numai corpul său era mic, adică toți aceia care îl înconjurau nu au putut fi pătrunși în profunzimea ființei lor de spiritul său. Din cauza acestei insuficiențe, a acestei slăbiciuni a membrilor corpului lui Hristos, incapabile să îi realizeze măreția, puterea, nemărginirea, Iisus a fost crucificat. Bineînțeles, mulțimea a strigat: „Osana!” în momentul în care el a intrat în Ierusalim, iar când a fost arestat în grădina Ghetsimani, chiar și discipolii săi l-au părăsit. Prin discipolii săi, Iisus nu a avut putere, în ei era mic și nu i-a putut înfrunta pe ceilalți atât de numeroși și hotărâți să îl distrugă.

Acum după atâtea secole, sufletul lui Hristos s-a răspândit puțin câte puțin în întreaga lume. Nu îl mai putem crucifica pentru că el s-a încarnat într-un corp imens, adăpostit în inimile și inteligențele a milioane de ființe. Nu îl putem crucifica în toți oamenii. Este o formă de încarnare pe care trebuie să o înțelegem. Pentru a lucra asupra umanității, un mare Maestru are nevoie de un corp colectiv; unii dintre discipolii săi reprezintă ochii, urechile sau gura acestui organism, alții, inima, stomacul, plămânii, brațele, picioarele... Atât timp cât nu își iubește acest corp colectiv, Maestrul rămâne mic. De-a lungul unui corp deteriorat, animalic, grosolan, spiritul întâmpină mari greutăți pentru a se exprima prin iubire, înțelepciune și frumusețe.

Spiritul unui Maestru face deci eforturi ca să se încarneze nu numai în propriul său corp fizic, dar și într-un corp colectiv al unei comunități spirituale, pentru a o dezvolta și a o ameliora. Dar acest corp colectiv trebuie la rândul lui să facă cât mai multe eforturi pentru a ajuta spiritul să se încarneze și să se manifeste în el. De aceea, în loc să rămână fixat pe corpul lui Iisus răstignit pe cruce, un creștin trebuie să aibă ca unică preocupare să se pregătească ca să devină o parcelă purificată și luminoasă a acestui corp colectiv pe care spiritul lui Hristos lucrează pentru a-l însufleți. Sunt două mii de ani de când Iisus a murit crucificat, acesta este un adevăr și nu ne mai putem întoarce înapoi, nouă revenindu-ne sarcina să întărim corpul lui Hristos pentru ca spiritul lui să-și poată continua lucrarea pe pământ.

Articol VII. Cap. 7 – Cvadratura cercului

Un copac are o rădăcină, un trunchi și ramuri, dar nu este cu adevărat copac atât timp cât spiritul nu a început să lucreze în el dând

naștere frunzelor, florilor și fructelor. La fel se întâmplă și cu ființa umană. Ea are un stomac, plămâni, creier, dar acest lucru nu este suficient pentru a fi cu adevărat o ființă umană. Ca și rădăcinile, trunchiurile și ramurile, organele sale nu sunt decât o formă materială, un suport prin intermediul căruia spiritul trebuie să lucreze pentru a da naștere frunzelor, florilor sau fructelor; frunzele sunt pentru stomac; florile, pentru plămâni și fructele, pentru cap.

Secretul constă deci să punem spiritul în tot ceea ce facem. Coborârea spiritului este comparabilă cu sosirea primăverii care îl face pe arbore să dea la iveală toate comorile ascunse pe care le deține. Oamenii care nu știu să lase spiritul să lucreze în ei devin ca niște copaci uscați; îi tăiem și îi aruncăm în foc... asta în cazul în care nu sunt folosiți în construcții. Ceilalți, dimpotrivă, sunt bine îngrijiți, protejați și vizitați; îi hrănim, îi udăm, îi ferim de paraziți. Dacă unii au pretenția să fie ajutați fără să fi dăruit nici flori, nici fructe, ei nu vor reuși: de pomii neroditori nu se ocupă nimeni, chiar și Cerul îi respinge!

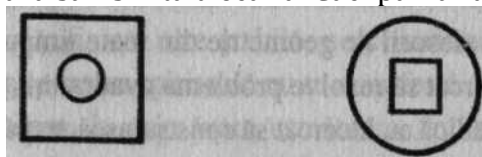
Apoi vine vremea în care frunzele, florile și fructele cad, dar rămân rădăcinile, trunchiurile și ramurile, ceea ce ne demonstrează că latura materială, fizică, este stabilă, neschimbătoare, în timp ce latura spirituală nu se manifestă decât intermitent. În primăvara următoare, frunzele, florile și fructele vor apărea din nou. Aceia care nu au înțeles această lege atât de importantă, nu fac decât să se lamenteze, să se descurajeze sau să concluzioneze greșit, spunându-și dacă numai latura materială rezistă, înseamnă că ea este mai importantă. Este adevărat, suportul material adică stomacul, plămânii, capul rămân, în timp ce funcțiile sunt periodice, la fel ca frunzele, florile, fructele.

Dar acesta nu este un motiv pentru a ne descuraja sau pentru a adopta o filosofie materialistă. În viața spirituală frunzele, florile și fructele reprezintă inspirațiile. Ele se manifestă, din când în când, dar nu fiți îngrijorați dacă inspirația a venit o clipă să vă viziteze, acest lucru dovedește că ea va reveni. Ceea ce s-a produs odată, se va mai produce. Voi sunteți aceia care nu favorizați întoarcerea inspirației. Spiritul este cel mai tenace, mai fidel, dar el este în mișcare. Materia este imobilă, statică; această imobilitate este simbolizată de pătrat în timp ce mișcarea periodică, ciclică, a spiritului este simbolizată de cerc. Întreaga problemă constă în știința unirii cercului cu pătratul.

Profesorii de geometrie din toate timpurile au încercat să

rezolve problema cvadraturii cercului, adică au încercat să construiască un pătrat cu aceeași suprafață ca a unui cerc dat, și au ajuns la concluzia că este imposibil de rezolvat. Poate că într-o zi vor reuși, dar ar trebui să știe că Inițiații au găsit soluția de foarte mult timp, pentru că ei au știut să observe natura și în special arborii care sunt acoperiți periodic cu frunze, flori, fructe. Spiritul vine periodic pentru a face o anumită lucrare, el este cercul, simbolul universului nelimitat și infinit. În cerc, pătratul, adică materia, poate înflori și produce fructe la fiecare revenire a spiritului. Arborele însuflețit prin spirit a rezolvat problema cvadraturii cercului. Va exista mereu un moment în care pătratul și cercul coincid.

Câți indivizi nu se pretind a fi spiritualiști! Dar eu îi privesc și ceea ce văd în realitate este un pătrat imens cu un mic cerc în centru. Acela care are cercul inclus în pătrat, merge cu zgomot, deranjează pământul. În timp ce, acela care are cercul în exterior nu merge, zboară. Pământul îl cunoaște, el nu suspină la trecerea acestuia și chiar se bucură să-l simtă trecând. Căci pământul este sensibil și conștient.

Când suntem lipsiți de inspirație, suntem ca arborele iama, dar trebuie să știm că inspirațiile vin periodic ca și înflorirea pomilor: primăvara, atunci când sunt îndeplinite condițiile. Depinde numai de noi să creăm în sufletul nostru atmosfera primăverii. Cum? Prin iubire. Iubirea a creat primăvara în om, dar nu orice fel de iubire: iubirea spirituală. Spiritul nu acceptă să fie dirijat, el suflă unde vrea, așa cum stă scris în Evanghelii: „Vântul suflă încotro vrea iar tu nu îi auzi decât vocea, dar nu știi nici de unde vine, nici încotro se îndreaptă...” Dar prin iubire îi creăm condițiile să vină.

După trecerea iernii, când arborele înflorește, el își pune haine noi, podoabe noi. Toți sunt fericiți și doresc să îl admire. La fel se întâmplă și cu omul. De ce iubiți pe cineva mai mult într-un moment decât în altul? Pentru că a înflorit. El are același stomac, aceeași plămâni, același cap ca înainte, dar îl găsiți adorabil pentru că este acoperit de frunze, de flori și de fructe. Nu ne plac arborii întunecați și goi. Deci, dacă simțiți că nu sunteți iubiți spuneți-vă: „Sunt într-o perioadă în care frunzele, florile și fructele mi-au căzut. Ar trebui să

mă sinucid din acest motiv? Nu. Voi lucra, căci primăvara va reveni”. Descurajarea voastră demonstrează că nu ați înțeles că viața este o mișcare continuă. De ce doriți să opriți această mișcare? Chiar dacă acum sunteți în perioada în care trebuie să traversați iama, fiți încrezători, spiritul va reveni, frunzele vor reapare. Dacă nu aveți răbdarea de a aștepta întoarcerea anotimpurilor, dacă nu știți că pătratul se găsește în interiorul cercului și nu în exteriorul lui, înseamnă că nu ați înțeles nimic din adevărata filosofie.

Meditați cât de des puteți asupra istoriei arborelui. Dacă inspirația vine periodic, gândiți-vă să îi pregătiți condiții favorabile prin munca intelectului vostru, a inimii și voinței voastre. Dar trebuie să știți că, urmând itinerarii diferite, intelectul, inima și voința nu vor putea ajunge împreună în același punct.

Latura fizică este perseverentă, dar și latura spirituală este rezistentă. Dovada: dacă distrugeți corpul fizic, corpurile voastre subtile (corpul eteric, astral, mental, causal, budic, atmic) continuă să trăiască. Dacă distrugeți casă, adică pătratul, cercul rămâne imposibil de distrus. Orice s-ar întâmpla, cercul nu poate fi distrus, pentru că el ne înconjoară. Trăim și respirăm în oceanul cosmic.

CUPRINS

Cap. 1 – Simbolismul geometric 1

Cap. 2 – Cercul 3

Cap. 3 – Triunghiul 3

Cap. 4 – Pentagrama 3

Cap. 5 – Piramida 3

Cap. 6 – Crucea 3

Cap. 7 – Cvadratura cercului 3